

2019

TourTråkk - Referat

Knut Helgesen

Nine o'clock Sharp Tour

12.11.2019

Innholdsfortegnelse

TourTråkk - Prolog - 28/4 2018	4
“🚴🏍️ Vi er i gang 🚴🏍️”	4
TourTråkk nr. 1 – Gruppe 1 - 4/5 2019	5
Fra sommertemperatur til +1	5
TourTråkk nr. 1 – Gruppe 2 -4/5 2019	7
Heldigvis så gikk det bra.....	7
TourTråkk nr. 2 – Gruppe 1 -11/5 2019	9
Jens Essendrops lovprisning av utsikten	9
TourTråkk nr. 2 – Gruppe 2 -11/5 2019	10
Kaffestopp med kunstutstilling på kjøpet!	10
TourTråkk nr. 3 – Gruppe 1 – 18/5 2019.....	11
Våt stitour	11
TourTråkk nr. 3 – Gruppe 2 - 18/5 2019	12
Var det gruppe 2 eller gruppe 3?	12
TourTråkk nr. 4 – Gruppe 1 - 25/5 2019	13
Omvei til Kikut.....	13
TourTråkk nr. 4 – Gruppe 2 - 25/5 2019	15
Er det ingen andre her?.....	15
TourTråkk nr. 5 – Gruppe 1 -1/6 2019	17
Da Knut Petter ikke husket veien!.....	17
TourTråkk nr. 5 – Gruppe 2 -1/6 2019	18
Årets korteste referat?	18
TourTråkk nr. 6 – Gruppe 1a og 1b -8/6 2019.....	19
Tur til Kleivstua.....	19
TourTråkk nr. 6 – Gruppe 2 -8/6 2019	19
Pre-Mjøsa Rundt Tour	19
TourTråkk nr. 7 – 15/6 2019	22
Hvor ble det egentlig av Joar Skjevdal?	22
TourTråkk nr. 8 – 22/6 2019	24
Mens resten syklet T-O.....	24
TourTråkk nr. 9 – Gruppe 1 - 29/6 2019	24
«Turen blir til mens man sykler»	24
TourTråkk nr. 9 – Gruppe 2 - 29/6 2019	26
Narve the boss	26
TourTråkk nr. 10 – 6/7 2019	27
«Kulturtråkk» på farbare og ufarbare stier i Vestmarka	27
TourTråkk nr. 11 – 13/7 2019	29
Helene Harefrøken glad og lett? Eller var hun bare livredd?	29
TourTråkk nr. 12 – 20/7 2019	30

Egosentrert referentblikk-på-seg-selv-referat	30
TourTråkk nr. 13 – 27/7 2019	34
Etappe 13 i dag vartet opp med både det ene og det andre!.....	34
TourTråkk nr. 14 – Gruppe 1 - 3/8 – 2019	35
"Det verste er over nå"	35
TourTråkk nr. 14 – Gruppe 2 - 3/8 – 2019	37
Møblert busskur ved Sem gjestegård	37
TourTråkk nr. 14 – Gruppe 3 - 3/8 – 2019	38
"Mellom to stoler".....	38
TourTråkk nr. 15 - 10/8 – 2019	39
Hvor gikk turen og hvordan kom vi dit?	39
TourTråkk nr. 16 - 17/8 – 2019	41
Etappe 16 ikke for pingler!	41
TourTråkk nr. 17 – Gruppe 1 - 24/8 - 2019	41
Tøffe forhold i gruppe 1, 8 ble til 3 ryttere!	41
TourTråkk nr. 17 – Gruppe 2 - 24/8 - 2019	43
"Nå må du geare Merete"	43
TourTråkk nr. 17 – Gruppe 3 (sti) - 24/8 – 2019 (Lise)	44
Sti-tour i nypreppa løype?.....	44
TourTråkk nr. 17 – Gruppe 3 (sti) - 24/8 – 2019 (Knut Petter).....	45
Første offisielle tour på gjenåpnede stier	45
TourTråkk nr. 18 – Gruppe 1 - 31/8 – 2019	46
Slett ingen tour på gjengrodde stier!	46
TourTråkk nr. 18 – Gruppe 2 - 31/8 – 2019	47
Hvor er Hamid?	47
TourTråkk nr. 18 – Gruppe 3 - 31/8 – 2019	47
TourTråkkpoesi.....	47
TourTråkk nr. 19 - 7/9 – 2019	48
Boller på Brunkollen	48
TourTråkk nr. 20 – 14/9 – 2019	48
De som ikke dro på høsttour.....	48
TourTråkk nr. 20 – 14/9 – 2019	49
Årets høsttour	49
TourTråkk nr. 21 – 21/9 – 2019	49
Jardardagen 2019	49
TourTråkk nr. 22 - 28/8 – 2019	50
Ny grusdefinisjon	50
TourTråkk nr. 23 – Gruppe 1 - 5/10 – 2019	52
HokksundTouren	52
TourTråkk nr. 23 – Gruppe 2 - 5/10 – 2019	55
Alene med Marianne S.	55
TourTråkk nr. 24 – 12/10 – 2019	56
Tur til Løvli med 6-hjerters vaffel og en havørn!	56
TourTråkk nr. 25 – 19/10 – 2019	58
Årets korteste referat?	58
TourTråkk nr. 26 – 26/10 – 2019	58
Som hodeløse høns	58

TourTråkk nr. 27 – Gruppe 1 (sti) - 2/11 – 2019	60
Barfrost, flytsti, stökk, stein og litt gjørme! Men artig var det lell!	60
TourTråkk nr. 27 – Gruppe 2 (grus) - 2/11 – 2019	62
Kaffe og vafler på Furuholmen	62

TourTråkk - Prolog - 28/4 2018

“🎉🚴 Vi er i gang 🚴🎉”

Så var det endelig klart for oppstart av årets TourTråkk sesong. I år noe amputert, da mange av våre deltakere denne gang var i Spania og tyvstartet sykkelsesongen, dog med smale dekk. Med det som bakteppe, må vi si oss mer enn fornøyd med oppmøte. Hele 20 stk. frammøte må vite. Disse var; Bengt Solheim, Sondre og Kristina Nervold, Hamid Besharati, Steinar Nervold, Dan-Evert og Marianne Brekke, Marianne Sannerud, Kjell Keseler, Anne Lene Sørbø, Finn Ålhus, Conny Larsson, Knut Petter Guriby, Magne Nygård, Brite Vegsund og Halvard Moe, Øyvind Foyn, Olav Tungesvik, Tron Nerbø og Kjetil Ulvestrand.

Kristine, årets nye leder av Jardar Sykkelstyre, ønsket velkommen til en ny sykkelsesong, og for å markere at man i år ønsker å rette en ekstra oppmerksomhet mot sikkerhet, fikk alle fremmøtte en ringeklokke, pent og høflig overlevert av Martine Nervold, Kristine og Sondres spreke datter.

En flott og artig markering som skal vise at i Jardar lar vi sikkerheten alltid komme først. Så på med ringeklokken og bruk den slik at passerende hører oss i god tid før vi passerer med redusert fart.

Undertegnede hadde fått det ærefulle vervet med å lede følget på årets prolog i og med at vår Tour-general Ola Nyhus var en av dem som denne dagen oppholdt seg på sydligere breddegrader. Det betydde ikke at jeg fritt kunne velge trase, nei prologen har og skal gå i lett terreng i rimelig avstand til sivilisasjonen. En praktisk tilnærming, slik at evt. førstereis syklistene kan få hoppe av turen når de selv ønsker uten å måtte bli forlatt langt uti ødemarken. Derfor SKAL prologen gå på kjente stier i Veritas skogen, på Fornebuland og på Bygdøy. Og slik ble det dette året også, selvsagt.

Det var ingen debutanter på årets TourTråkk prolog, men vi minte hverandre om at tempoet på prologen skal være tilpasset alle, dvs. at denne dagen har vi bare en gruppe. Derfor blir det mange stopper for å sikre at alle som vil være med, er med så lenge de vil. Og vi minnet også om at det for alle TourTråkk turer er viktig at en gir beskjed om og når man evt. snur og forlater gruppen.

Med de formaningene trillet vi av gårde. Været var overskyet, men relativt varmt. Men ikke varmere enn at de aller fleste stilte med lange ben. Fra Sandvika tok vi stien nedenfor togskekkene langs Engervannet. Deretter ut mot Veritas. Stiene der var helt tørre og fine. Det var de forøvrig hele veien. Og fra trær og busker var det grønt og luktet godt, slik det skal når det er vår i Norge. Folk pratet og koste seg. Tempoet var ikke for høyt tror jeg. Midt inne på Fornebuland har Magne sitt bosted. "Selv om det er noen måneder til kona mi fyller år hadde det vært hyggelig om vi hilser på henne på balkongen i år også" spurte Magne forsiktig, da vi rundet Fornebus vestligste punkt. Og dermed bar det av gårde til Magnes flotte kone Britt. Det ble imidlertid ikke noen bursdagssang denne gang 😊, noen prinsipper må vi ha. Men er vi i de trakter når dagen nærmer seg, så stemmer vi nok i igjen.

På Lysaker valgte Marianne Sannerud å dra hjem. Dermed var vi 19 tilbake. Alle ble med hele resten av Touren. Fra Lysaker tok vi stien langs fjorden på nedsiden av Gjensidige bygget. På det smaleste stykket møtte vi en eldre mann på tur med sin hund. Vi dempet farten alt det vi var god for, Kristine kom til og med godord som "Det var en snill hund". Til takk fikk hun ordene: "Ja det er han, med her var det mange gærninger"

Jaja man kan ikke tekkes alle. Utpå Bygdøy traff vi en "finere dame", også hun på tur med sin lille hund. Midt på grusvegen plasserte hun seg da vi passerte henne. Hun sa ikke noe da jeg passerte, men blikket var ikke så vennligsinnet. Ja, vi kan bli irriterte av slikt, men la oss forstå at vi med våre sykler kan virke litt skremmende for de som er på tur. La oss vise hensyn og senke farten såpass at de ser og forstår at vi har sett dem og ikke ønsker å skremme noen. Tror også det er lurt at vi passerer folk på samme side.

Det var dagens sikkerhets og ta-hensyn-til kampanje.

På Huk ble det igjen tid for fotografering. Glemte i forbigarten å nevne at vi også tok et flott lagbilde på Halden Brygge helt nord-øst på Snarøya.

Fra Huk skulle vi forsøke å memorere vegen på Bygdøys østside tilbake mot Skøyen, men her misset vi litt. Får skylda på at vi vanligvis bruker å sykle i motsatt retning. Dessuten er det jo fint for Tour general Ola å se at han tross alt er litt savnet 😊.

Tilbake til Sandvika delte gruppen seg litt. Tempoet gikk opp og inn til Sandvika kom vi i flere puljer. Noen av oss fant hverandre igjen og tok en liten kaffestopp på kaffebrenneriet før vi ønsket hverandre god helg.

Jeg noterte 45 km tur retur Jardarhuset. s

Som sagt så vi en god del hunder. Kjetil syntes dette var litt tynt, så da vi passerte to fuglekikkere på Fornebuland, spurte han om de ikke hadde noe eksotisk syn han kunne få dele med dem. Dermed meddeles det at vi så to fugletittere som hadde observert en Rødhalsgås. Om det er gyldig, vites ikke, men det er jo forsøket verdt, eller?

Takk for fin tur til dere alle. Håper mange kommer tilbake. Ikke minst gleder vi oss til å få alle våre sydenfarere tilbake neste helg. Vel hjem til dere.

Mvh Dan-Evert

TourTråkk nr. 1 - Gruppe 1 - 4/5 2019

Fra sommertemperatur til +1

Etter et par uker med sommertemperaturer som nå var snudd til ca. 1 grad på morgenkvisten, var det vel langt fra sjølsagt at det ville bli et stort felt på første offisielle TourTråkk i 2019. Men da klokka var 9 o'clock sharp var der 20 syklistere målt opp, i godt humør og klare for Tour. En debutant. Line (Holst?).

Knut tok ansvar for gruppe 2, og der meldte Sigrunn, Marianne SB og Øivind seg som kamerater. Knut pekte ut en retning som så ut som Bærum øst / Oslo og de dro av gårde.

Ola hadde rekognosert og annonsert rute i retning Asker, på veier og stier stort sett i grenseland mellom boligstrøk og marka. Dette var for gruppe 1, og Ola tok sjøl ledelsen her, med Erik AaA som bakmann.

Det Ola hadde annonsert torsdag var: «Lett blanding av alt, dvs. asfalt, grus, kjerreveg, sti (overkommelig ...), flott natur og en elg!... Noen "waypoints" for etp1; Hvalstad-Semsvann-Solliveien-Asker Golf-Drengsrudvann-Blakstadbekken-Grønsund, totalt snaue 40 km vil jeg tro!»

Og med dette i tankene dro vi 16 lystig av gårde. Riktignok via Nervold-land en tur først. Bakmann Erik trengte demperpumpe, og Kristina lånte villig bort Sondre sin (som var hjemme) og vi fikk derfor alle en tidlig liten pause, med utvendig besiktelse av deres kraftig oppgraderte hjem.

Deretter videre etter annonsert rute sånn omtrent.

I det vi skulle ta inn på «Olavs sti» mellom Vakås og Jansløkka, klarte undertegnede (Olav) ironisk nok tippe over i ca. 1,5 km/t med skoen god festa i pedalene, og derfor en liten tur i grusen.

Kun kort etter at vi hadde kommet av stien igjen serverte Ola meg utfordringen om å skrive årets første offisielle referat. Av taktiske hensyn (I uvisse om hvordan hendelsen kort tid før kunne blir referert dersom dette var utenfor min kontroll) ble utfordringen akseptert.

Etter å ta tatt runden rundt Semsvannet så vi ryggene på Gruppe 2 i det de stakk til høyre fra Solliveien litt tidligere enn vi hadde tenkt oss av. Vi lot dem kjøre, og ser fram til referatet og kunne lese om hvorfor de likevel endte i samme himmelretning som Gr1.

Et bilde sier mer enn tusen ord sies det. Referatet videre fra Gr1 består derfor hovedsakelig av de medfølgende bildene.

Det var foreslått kaffestopp på hjemmebane på Slependen. Vi ankom Fire Årstider kl. 12:00:20. Dvs. de hadde åpnet 20 sekunder tidligere, eller retttere sagt var i ferd med å åpne, omtrent iht sine annonserte åpningstider. Det var riktig lunt og solskinn på uteplassen. Selv hadde jeg ikke tid til denne stoppen i dag. Supplert gjerne med bilder og beskrivelser, i kommentarfeltet.

Takk for en flott Tour!

TourTråkk nr. 1 – Gruppe 2 -4/5 2019

Heldigvis så gikk det bra

Olav skrev i sitt referat at jeg pekte ut kurs mot øst, og dermed i retning Oslo. Nå har det seg slik at skal man sykle ut fra Jardarhuset i retning Asker, så må man i de fleste tilfeller først sykle østover mot Kiwi før en tar en skarp høyresving og fortsetter vestover. Det er altså ikke sikkert at en havner i Oslo selv om en sykler i retning Kiwi fra Jardarhuset.

Jeg hadde på forhånd fått tilgang til Ola sitt rutevalg via Strava og lastet den inn på min gamle Garmin. Mens gruppe 1 dro til Kristina for å pumpe opp Klatremus sin bakre demper la gruppe 2 av gårde i vestlig retning. Gruppen besto av Øivind, Marianne S. B., Sigrunn og undertegnede. Via Jardarkollen tok vi Åsløkkveien og videre til Hvalstad og Asker museum. Der tok vi skarpt venstre og fulgte asfalten frem til en fin sti som ledet oss opp til Jansløkka skole. Vi lå foran gruppe 1, som egentlig nå var gruppe 2, rundt Sems vann og helt frem til Asker golfbane. Der tok vi en snarvei og beholdt teten helt til Drengsrud, hvor Ola sin rute gikk "rett åt skogen" via noen plankeklopper. Vi feiget ut, tok til høyre og fortsatte via Dikemark mot Heggedal.

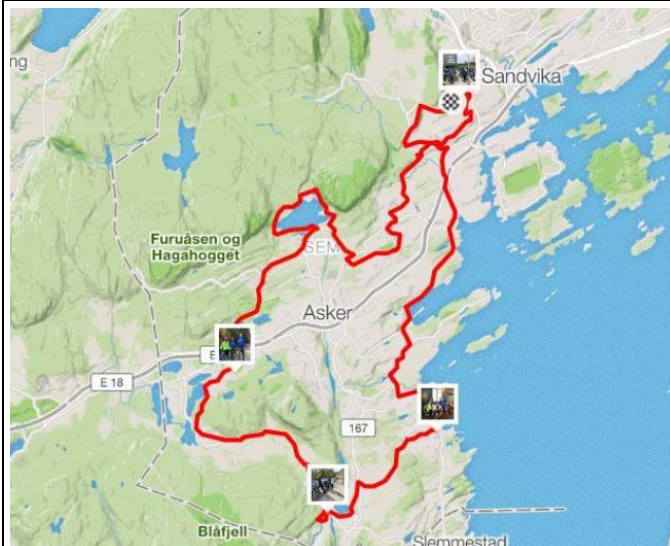
Vi fulgte sykkel- og gangveien stort sett hele tiden. Praten gikk lett, men da vi ikke kunne høre Mariannes stemme lenger kommenterte Øivind at "hvis vi ikke hører dem, så ligger vi for langt foran". Vi sakket farten og var en igjen en samlet gruppe ned bakken mot Heggedal. Her tok vi igjen et eldre ektepar med hund som brukte hele gang- og sykkelveien. Jeg lå i tet i lav hastighet og hørte lyden av mange nye sykkelbjeller bak meg inntil jeg hørte et skikkelig brak. Øyvind hadde "plinget" med høyre hånd og bremset litt for kraftig med venstre. Forhjulet tverrstilte seg og Øivind stupte i asfalten. "Dere må jo bruke sykkelbjeller" bjeffet den mannlige halvpart av følget. "Vi gjorde faktisk det" svarte jeg så rolig jeg kunne. "Ja, men vi er ikke vant med at det er sykklister i gang og sykkelveien". Ja, hva skal en si.....

Det var ikke tid til mer diskutering. Etter å ha avkledd Øivind sykkelene kunne vi heldigvis konstatere at det ikke var store synlige skader. Hjelmen hadde heldigvis tatt av for støtet mot hodet, ellers noen rifter i sykkeljakken og skrubbsår på lillefingeren.

Etter litt telefonering og en lang pause kjente Øivind seg bra igjen og vi kunne fortsette i rolig tempo mot Vollen og en velfortjent bolle- og kaffestopp før vi returnerte til Slependen.

Logget 47,4 km.

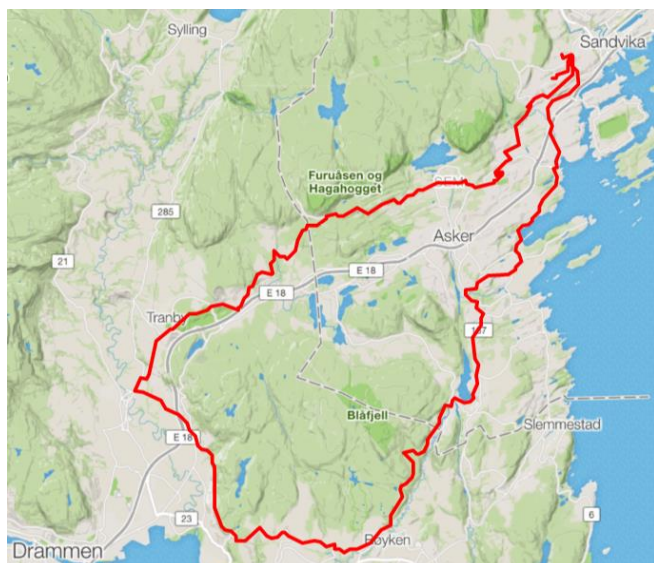
//Knut

TourTråkk nr. 2 – Gruppe 1 -11/5 2019

Jens Essendrops lovprisning av utsikten

Gruppe 1 besto lørdag 11. mai av følgende gruppe av unge og lovende syklistere: Knut Petter, Bengt, Conny, Øyvind F, Eirik, Finn K, Ola, Einar, Christian, og Kjetil.

Knut Petter hadde lansert ei rute, og det var mulig å ta og føle på forventningen om at flere av oss skulle få se steder av planeten Jorden som vi ikke tidligere hadde opplevd ...

Det var en klassisk start, opp Åsløkkveien og over på Kjærlighetsstien. Allerede der var referenten på ukjente stier: Jeg har lest om Kjærlighetsstien i mange referat, men aldri vært med på en tur som har gått ned der.

Deretter unngikk vi på en smidig måte Kirkeveien, og fortsatte opp Solliveien. Snedige stivalg som tok oss til Tranby uten unødig slitasje av asfaltert vei.

Vi kom forbi obeliskene ved Kongeveien Drammen - Christiania (Sølvveien). Den var satt opp til minne om kong Fredrik V sitt besøk i 1749 – eller strengt tatt kanskje satt opp i forkant av besøket for å imponere kongen. Obeliskene er i marmor fra et brudd like i nærheten, og marmor fra dette bruddet ble brukt blant annet i Marmorkirken København.

Vi kjørte ned Paradisbakkene i fin fart, og det ble diskutert om paradiset skulle være å finne øverst eller nederst i bakken.

”... kun faa Stæder forekommer hvor Naturen har saa samlet sine Herligheder til Sindets og Øinenes Forlystelse.

Man slutter heraf, at disse Herligheder haver været anseet for et jordisk Paradis, hvorefter de ovenmeldte Bakker i ældre Tider skulde have faaet sit Navn.” Slik lovpriser Jens Essendrop den vakre utsikten i sin beskrivelse av Lier i 1761, så det var vel utsikten fra toppen som er den egentlige bakgrunnen for navnet.

Videre syklet vi på den fantastiske togtraséen fra Lier mot Røyken. Den delen vises som en ekstremt jevn stigning på høydeprofilen under – fascinerende!

Det neste stykket fikk vi en nokså god oversikt over hvor langt de lokale bøndene hadde kommet med våronna, før vi plutselig (og til referentens store overraskelse) befant oss i Heggedal.

Turen forløp uddramatisk. Ingen punkteringer, ingen velt, og stort sett forståelsesfulle bilister når vi var i nærheten av deres habitat. Ett og annet slitent lår kunne observeres etter hvert som vi nærmet oss dusjen.

Jeg noterte 58,7 km.

Takk til alle for en flott tur!

Kjetil

(Foto: Christian)

TourTråkk nr. 2 – Gruppe 2 -11/5

2019

Kaffestopp med kunstutstilling på kjøpet!

Varmt var det ikke, men grei sykkeltemperatur på +/- 10 grader. Gruppe 2 la i vei i tempo moderato oppover Ringeriksveien over Nybrua og oppom Tandberg gård. Merete Hagfors regnet nok med å få følge av flere damer, for det er jo det vanlige, men hun ble litt skuffende den eneste. Men til gjengjeld fikk hun følge av 8 staute karer og hadde heller ikke problemer med tempoet. Hun er jo stadig vekk å se på ski i Vestmarka, så grunnlaget er der.

Vi kjente lite til Isi-lukta og selv kråkene glimret med sitt fravær der vi passerte på vei i retning Rykkinn. Lite, eller mer presist, ikke en eneste fugl å se der vi tråkket opp til Gullhaug. Svein-Erik Skjelbred var veldig kaffetørst og tok

snarveien fra Lommedalsbakken (om det er det slalombakken heter (Lommedalen skisenter = Krydsbyløypa, red.anm.)), og direkte ned til Baker Hansen på Bærums Verk. Knut Helgesen skulle jo løpe en etappe i Holmenkollstafetten senere på dagen og syntes nok at S-E skulle slippe å vente lenge på selskap, så han snudde rett etter bommen. Vi andre ble enige om å snu først ved Tverrelva, dvs. 200 m FØR, slik at vi slapp stigningen opp igjen, for vi skulle jo samme veien tilbake. Det ble god fart og litt spredd orden nedover mot Bærums Verk hvor høydepunktene for turen ventet oss, kanelsnurrer og kaffe toppet med en nyåpnet maleriutstilling, hvor vår tidligere forkvinne Lise Bjørnstad hadde to flotte malerier utstilt (se bildene over hodet på kunstneren over). Hun stod selv for guidingen og hadde som dere skjønner lovlig forfall fra dagens TourTråkk.

Undertegnede er jo selv innehaver av et av hennes kunstverk, noe Dan Evert har vært misunnelig på lenge nok nå. Dermed slo han til og kjøpte et av bildene. Kunstutstillingen var virkelig verdt et besøk og kan anbefales. Den er åpen til kl. 18:00 den 18. mai, så løp og se!

Om det var spredd orden på vei ned til Baker Hansen, så ble den ikke mindre spredd hjemover!

Finn N hadde jo syklet hjemmefra (Sinsen) og fikk dagens lengste økt. De som startet og avsluttet på klubbhuset kunne bokføre 45,16 km, 739 HM og netto sykkeltid på 149 minutter.

Følgende deltok på denne etappen: Dan-Evert, Sven-Erik,

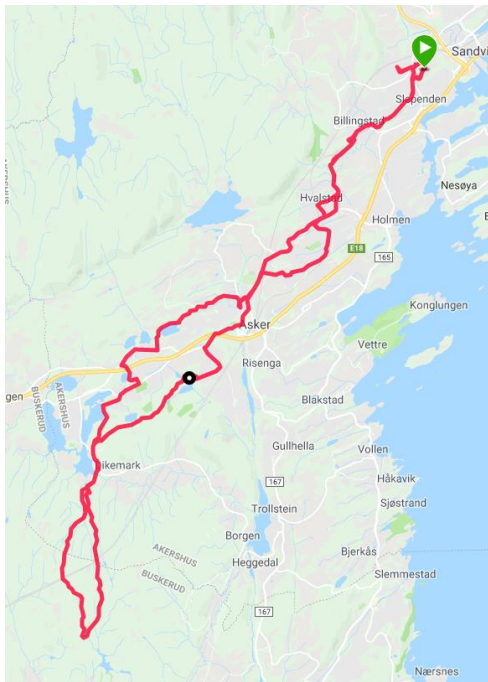
Knut, Finn N, Merete H., Tore Langballe, Narve, Ole Johan Sundsvold, og Kjell N

Sportslig hilsen Kjell N

TourTråkk nr. 3 – Gruppe 1 – 18/5 2019

Våt stitour

Heller ikke denne gangen ble Ola nedrent av forslag til ukens TourTråkk og nok en gang ble jeg vist tilliten til å lede turen. Værmeldingen var usikker, så jeg foreslo en tur gjennom Kjekstadmarka hovedsakelig på grusveier, inklusiv en ny gruset sti mellom Trangeberget og Haukelia, og med muligheter for å legge inn litt stisykling avhengig av føreforholdene. Siden mange skulle sykle Nordmarka rundt dagen etter, la Ola opp til en rolig tur for gruppe 2 på Sollirunden.

På selveste grunnlovsdagen kom overlærer Steinar med et motforslag for gruppe 2. Dermed lå det an til kampvotering rett før nine o'clock sharp og spenningen var deretter. Lett regnvær hindret ikke en småsyk Ola å komme joggende ned for å fremheve fortrefelighetene ved sitt forslag, og vi ventet i spenning på Steinar. Men Steinar, som vanligvis pleier å være tidlig ute og veldig nøye med at vi starter sharp var ikke å se (og heller ikke andre som hadde lovet at de skulle komme, dukket opp). Dermed stod vi der 7 stk., Marianne, Peter, Narve, Jon Kåre, Erik, Ola og undertegnede. Marianne gjorde det klart at hun ville følge Olas turforslag uansett resultat av votering, og ønsket å danne gruppe 3. Peter, Narve og Jon Kåre skulle sykle Nordmarka Rundt og måtte dermed være med i gruppe 2, Erik og jeg skulle danne gruppe 1, mens Ola skulle rusle hjem igjen og pleie forkjølelsen. Da klokka var blitt hele 5 minutter over sharp og Steinar ennå ikke hadde dukket opp, var det hele blitt et stort antiklimaks. Gruppe 1 og 3 orket ikke vente lenger og trillet av gårde.

Rett før vi kom fram til Kiwi hørte vi et desperat rop bakfra: «Er dere gruppe 2?» Det var Steinar. Han måtte snu og forte seg tilbake til klubbhuset for å finne igjen denne. Det blir spennende å høre hvordan kampvoteringen endte?

Gruppe 1, Erik Klatremus og jeg, ble raskt enige om at foreslått rute

ikke var spennende nok for to syklistere som har Offroad Valdres som sesongens mål. Etter at Erik hadde uttalt at «Vestmarka blir for kjedelig», ble vi enige om at vi skulle til Kjekstadmarka for stisykling inklusive forskjellige stier fram og tilbake selv om det kunne være både vått og sleipt og glatt. Vi tok Kjærlighetsstien og fortsatte opp til Vakås hvor vi valgte Knutstien som går parallelt med Olavstien. Med en ekstra sti kom vi fram til Asker kirke, gjennom Asker sentrum og opp til Borgen.

Etter litt lettelse i antrekket ved Drengsrudvann, kjørte vi på sti over til Dikemark og fortsatte mot Kjekstadmarka. Her tok vi inn på blåmerket sti med svaberg, myk skogbunn, noen røtter og noen våte hull. Etter hvert kom vi over til en mindre sti med mer svaberg, myk skogbunn og noen myrhull langs Småvannene og endte tilslutt på rødmerket sti like ovenfor Trangeberget.

Nede ved Trangeberget snudde vi hjemover og etter 100 m på vei tok vi inn på blåmerket sti oppover og oppover. Som vanlig levde Klatremus opp til navnet, men i den steinete bakken ved Brennevinsbekken måtte selv Erik av sykkelen. Vel oppe bakken bar det i fin flyt, hele veien for Erik og store deler av veien for min del, forbi Harasleppet, Flatmyr, Fugletaket til Torsbråtan. Fra Torsbråtan gikk det på nydelige svabergstier ned igjen til Dikemark. Fra Dikemark fortsatte vi under E18 til Brendsrud gård, på sti langs Hogstadvann, Hukenbekken og nye stier bort til Solvang skole. Og når vi først var der så måtte vi selvfølgelig kjøre stisnutten langs Askerelva, men den var sleip og glatt så det ble med en gjennomkjøring denne gangen.

Etter dette var vi enige om at det var nok med stier for denne gang og vi tok strake veien hjem.

Vi hadde ingen spesielle hendelser underveis å melde om og med kun 2 stykker i gruppen gikk de unna i et jevnt tempo uten venting. Vi ble veldig skitne og våte og kalde på beina, men godt fornøyde med turen.

Fra naturens side er det ikke mye å melde. Stisykling krever mye fokus, og glatte, sleipe stier med skitne og lett duggete briller øker ikke observasjonsevnen.

Totalt syklet vi 42 km.

Mvh Knut Petter Guriby

TourTråkk nr. 3 – Gruppe 2 - 18/5 2019

Var det gruppe 2 eller gruppe 3?

Det var nesten ikke forslag til Tourforslag på facebookgruppen for lørdagens oppmøte, utenom et sent innlegg på overlærer Nervold på fredag kveld. Om det var regnet som gjorde at oppmøte var glissent vites ikke, men gruppa var bekymret da Steinar N ikke var på plass, men han skulle dukke opp mye senere. Ola N derimot kom småjoggende i god tid før klokken slagen, da en liten virusinfeksjon satte han på bar bakke. Det var kun seks

morgenfugler, syv med Ola som var klare for tur. Knut Petter og Erik Klatremus dannet gruppe 1 mot Kjekstadmarka. Mens siden Nordmarka rundt var dagen etter var det bare Marianne S, Peter, Jon Kåre og Narve som skulle bli gruppe 2. Men hvor var overlærer Nervold som hadde laget fint forslag til tur?

Da klokka passerte 09:05 tenkte vi at regnet også hadde påvirket overlæreren og vi tenkte vårt. Marianne la først i vei og hadde planer om å sykle alene, men ikke visste hun han restenende trio skulle samme vei. Da vi endelig begynte å rulle noen minutter etter Marianne så vi overlæreren på vei mot Kiwi. I all hast syklet vi langs Combihallen og ut på veien, men både Marianne og Steinar var ikke å se. Marianne hadde gasset på pedalen opp mot Åsløkkveien, mens Steinar hadde snudd fordi han fikk beskjed av Marianne at hun var gruppe 3 og gruppe 2 var bak.

Derfor tok trioene veien om Hiltonveien til Åsløkkveien før vi tok igjen Marianne og trioene ble en kvartett. Ned kjærlighetsstien som Jon Kåre aldri har vært, videre opp langs Kirkeveien. Ved Skaugum ble kvartetten en kvintett, da overlærer Nervold hadde skjønnet vårt veivalg etter en prat med Ola. Han hadde en forklaring på at reima på hjelmen hadde røket og han måtte søke hjelp hos Kristina. Imponert at han hadde tatt oss igjen fortsatte vi turen mot Solli gård, med Marianne i tet, hun som skulle ta det rolig. Der lå hun helt frem til 50 meter før p-plassen på Solli, før vi var samlet. Vel på toppen hadde vi bare desserten igjen, som var stien ned mot Sandungen. Peter som en fornuftig svenske, (snart nordmann) tok det pent nedover da bak bremsen ikke fungerte. Jon Kåre fikk vite at det var her i område i 1972 at Braathens flyet styret og fikk gammel historie servert på stien ned. Vel fremme ved Furuholmen til gjærbakst og kaffe skulle Ola skulle møte Marianne, men Ola var ikke å se. En tekstmelding sa at han var hjemme i godstolen, badstua var klar når hun kom hjem. Etter en kort stopp var det bare veien hjem.

Det ble vel i underkant av 40 km for meg fra dør til dør. Selv ikke gråværet kunne vaske bort duften av vår i vår vakre nærnatur.

Sykkelhilsen Narve Holen

TourTråkk nr. 4 – Gruppe 1 - 25/5 2019

Omvei til Kikut

Undertegnede tok sjansen på å foreslå en tur til Kikut, under påskudd av at vaflene er ekstra gode der denne våren. Og har man foreslått rute kan man plutselig den svært offisielle tittelen turleder, hvilket er en rolle det nok er mulig å vokse inn i med gode hjelpere.

A topographic map of the Markagrensa area in Norway. The map features a prominent red boundary line that defines the Markagrensa region. Key geographical features include the Oppkuven-Smeddalen area to the northwest, the Markagrensa river flowing through the center, and the Kopperhaugene og Vinderhogda area to the east. The map also shows the Blankvann landskapsvernområde and the Kolsås-Dælivann landskapsvernområde. The town of Sandvika is located at the bottom left, near the Oslofjord. The map includes a scale bar and a north arrow.

Vi kom i gang, gjennom Sandvika, klemt imellom, og opp langs Øverlandselva, til Gjønnes, og forbi Nadderud stadion uten diskusjon om rutevalget. Etter Nadderud mistet (!) vi stien, men Siri freestylt oss fint over Sauejordet, over golfbanen, og Ankerveien til Bogstad. Fra Sørkedalen landhandleri tok vi Langliveien langs Langlielva opp til (trommevirvel) Langlivannet.

Da vi kom opp til krysset ved Heimtjernveien ville Øvind gjerne teste trillestien over mot Kikut, mens resten begynte på stigningene opp mot Lille Sandungen. Grusveien var overraskende tørr selv om det kom mye regn på fredag, og runden rundt Store Sandungen var veldig fin for de med mye kraft i beina og ganske fin for oss som sleit litt mer.

A bronze statue of a reindeer stands prominently on a mossy, rocky outcrop. The reindeer is depicted in a standing pose, facing left, with its antlers clearly visible. The surrounding environment is a lush forest with various types of trees, including birches with white bark and darker evergreens. The sky above is filled with heavy, grey clouds, creating a dramatic and somewhat somber atmosphere. The lighting is diffused, typical of an overcast day.

Vi tok Sakariasveien hjem, og koste oss i lett sølesprut ned bakkene til Sørkedalen. Spruten fra syklene foran ga en fin sandblåsingseffekt på armer og bein. Jeg er nesten sikker på at ingen trengte å bruke peelingsåpe i dusjen denne dagen. Vel nede i Sørkedalen annonserte Joar at avfall ikke kjører seg selv til Isi, og det var på tide å komme seg fort hjem. Dermed deltes gruppa i to, uten at noen har blitt meldt savnet i etterkant.

Mvh Kjetil

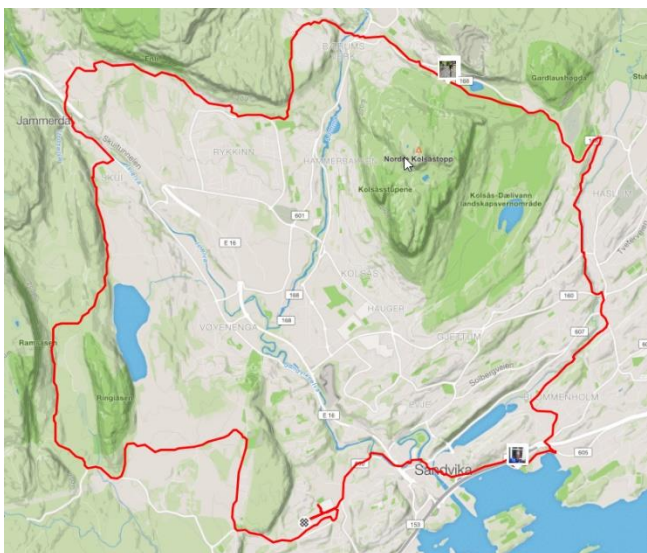
TourTråkk nr. 4 – Gruppe 2 - 25/5 2019

Er det ingen andre her?....

Sa Merete da vi sammen ankom Jardarhuset noen minutter før Sharp. «Joda», svarte Ola, som lurte fælt på om Merete hadde fått alvorlige synsproblemer. «Bare se deg rundt så ser du opptil flere TourTråkkere». Etter hvert skjønnte både Ola og jeg at «andre» er synonymt med «damer». Etter en stund kom det flere «andre» og Merete kunne senke skuldrene sine langt ned i ramma på sin gilde Giant el-sykkel.

Kjetil hadde annonsert lang omvei til Kikut for gruppe 1, mens Ola sitt forslag til tour for gruppe to var Kattås, Jordbru, Skui, Bærums verk, Steinsåsen og Øverlandsbekken ned til en kafé ved Sjøholmen, en kafé som etter sigende skulle ha grand opening kl. 11:00.

Etter at gruppe 1 hadde lagt trøstig av gårde var det gruppe 2 sin tur til å legge i vei. Gruppen besto av 9 deltakere, som i tillegg til undertegnede var Kjell «støtta», Svein-Erik, Lise, Hamid, Narve, Merete, Hans-Jacob, Roar Sørli. Roar dukket opp like før avtråkk, men hoppet av gruppa ved Kiwi. Det viste seg at Roar kun var ute etter «oppmøtereregistrering» og skulle egentlig til hytta si i Mossetraktene. Jeg gjorde Roar oppmerksom på at han plutselig ble gruppe tre og måtte som seg hør og bør skrive referat. Roar unnskyldte seg med at det ikke var sikkert ettersom han ikke hadde knøvlet seg til å bli medlem av sosiale media a-la FB. «Da får du sende referat i posten» fikk jeg sagt før Roar tok til venstre ved Kiwi og ble medlem av gruppe 1 en stakket stund, dvs. helt til Bjørnegårdsvingen. Vi venter i spenning på referat.

Gruppa, som nå var redusert til 8 fulgte Ola sitt ruteforslag til punkt og prikke, se kartutsnitt ved siden av. Merete koste seg riktig på fine flytstier og på barken i lysløypa mellom Kattås og Jordbru, men klagde på at farten var litt lav i motbakkene.

Vi ankom Sjøholmen like etter kl. 11:00, og riktig; kafeen hadde nettopp åpnet. I bakken opp til Sjøholmen ble vi heiet inn av en entusiastisk gjeng. Vi gjorde bra innhogg i bakevarene og satte oss ned utendørs i sofagruppa på terrassen.

Etter en liten stund fikk vi besøk av husfruen, ja, selveste Nathalia Fischer Schneider. Hun var hele 138 år og holdt seg usedvanlig bra, alderen tatt i betraktning. Hun hadde med seg hele ungeskokken, 8 i tallet. Veloppdragne alle sammen. Nathalia fortalte at hun var gift med Hans Clarin Hovind Mustad. Mustad var en driftig mann, som tillegg til

å lede verdens største produsent av fiskekroker så var han bilprodusent. Han sto bak produksjonen av bilen Mustad. Det ble dessverre kun produsert ett kjøretøy, etterfulgt av et annet, dvs. kun to biler. Den første bilen var et veldig stort kjøretøy med seks hjul, med klengenavnet «Giganten», den andre var et lite kjøretøy med kun ett sete, med klengenavnet «Egoisten».

Nathalia, som var meget veltalende, sa at hun hadde så lett for å få blærekatarr, men det var fordi hun hadde så korte rør, i motsetning til mannfolkene som hadde lange rør. Det var derfor mannfolk var så «rørete» fikk vi vite.

Selv om Nathalia annonserte masse underholdning i og utenfor huset utover ettermiddagen måtte vi dessverre kaste oss på syklene igjen og vende styret hjemover til huslige sysler. En fin opplevelse var oppholdet på Sjøholmen og ettersom både kaffen, kakaoen og kakene som fortjent fikk terningkast 6 kan vi anbefale stedet på det varmeste for fremtidige bollestopper.

Jeg logget 32 km.

Mvh Knut

Nathalia i ivrig passiar med Narve og Lise

Kjetil Ulvestrand Knut, fikk dere Nathalia Fischer Schneider til å melde seg inn i Jardar? Kommer hun på neste TourTråkk?!?

TourTråkk nr. 5 – Gruppe 1 -1/6 2019

Da Knut Petter ikke husket veien!

Nok en gang var det meldt regnvær og det ble lagt opp til en tur hovedsakelig på grus og asfalt. Siden tour 3 ikke ble gjennomført som planlagt, var forslaget å kjøre den ruten og utelate noen stier. Planlagt rute var Heggedal, over Hallenskog til Røyken, på grusvei opp Kjekstad golfbane, litt sti med mye svaberg, grusvei opp til Trangeberg, ny gruset sti over til Haukelia, opp Elvelia til Liertoppen og hjem.

Ved oppmøte var Narve raskt frampå for å minne på oss hvilken dag det var, med en særdeles viktig fotballkamp på kvelden og han tok det som en selvfølge at alle visste hvem som spilte. Han ønsket at vi skulle synge «You never walk alone» før vi kjørte avgårde. Men Øivind N hadde bursdag og siden det var rundt år var Narve så generøs at han tillot at vi sang bursdagssangen før han selv sang noen strofer solo.

Deretter la gruppe 1 av gårde med 8 deltakere, Ola, Dan, Peter, Rune, Conny, Finn K., Øyvind F. og Knut Petter. Transport til Blakstad, opp Andrenbakken som er ganske bratt og noen lurte på om den burde hete Adrenalinbakken eller Anaerobbakken. På nedsiden av Østenstad kirke tok jeg, til deltakernes glede, feil veivalg i et kryss (som bildet over av sporet viser, var denne feilen såpass grov, til Knut Petter å være, at redaktøren valgte å nevne det i overskriften til referatet, red.anm.). Men vi kom raskt inn på rett vei og vi fortsatte rundt Østenstaddammen, opp brattbakken og inn på Vollen kultursti oppover mot Mariero. I det vi startet på klatringen punkterte Finn K. på bakhjulet. Han hadde ikke bare med ny slange, men også nytt dekk. Så med hjelp av Ola og Dan ble det slange- og

dekkskift. Det tok ca. 10 minutter før vi var i gang igjen. Hvor det plasserer seg på tourgeneralens karakterskala er jeg usikker på (terningkast 4 siden det inkluderte dekkskift, red.anm.). Vi fulgte kulturstien fram til Vollenveien og tok noen småveier til Heggedal.

Her begynte det å regne og dermed ble det raskeste vei over Hallenskog til Røyken og inn mot Kjekstad golfbane. Veien gjennom golfbanen går for det meste i furuskog mellom de forskjellige hullene og går gjennom et vakkert område. I bakkene opp gjennom golfbanen erklærte Dan at han trengte en matpause snart. Dermed stoppet vi ved en benk ved utslaget til hull 7. Etter pausen fortsatte vi bortover golfbanen og inn på en sti som for det meste består av svaberg til en ny grusvei som førte oss til Trangeberget. Her starter en sti over mot Haukelia som er gruslagt i år, småkupert i starten og med mange morsomme utforbakker ned mot Haukelia.

Vi var nå nede på Kjosveien og fortsatte oppover Elvelia til Liertoppen. Jeg hadde lovet til noen med dårlig tid at turen ikke skulle vare mer enn 3 timer og nå begynte vi å få dårlig tid. Dermed ble det strake veien hjemover langs Gamle Drammensveien, over Asker golfbane, Skaugum og Kjærlighetsstien hjem.

Fra naturen side kan det meldes om en skvetten hest på Guiplåtået og to roligere hester i Skustadgata. Et par fine Vinbergsnegler på tur med hus ble også observert. Ellers så vi et meget godt golfslag på Kjekstad golf.

Turen ble 55 km.

Ellers er det verdt å få referert at Dan, inspirert av Øivinds 70 årsdag, lovet at når jeg ble 70 år skal han lede turen og den skal gå på stier i Asker og Bærum som er helt ukjente for meg! Så spennende. Jeg gleder meg!

Knut Petter

TourTråkk nr. 5 – Gruppe 2 -1/6 2019

Årets korteste referat?

Satser på årets korteste referat. Det som skjedde før 09:00 sharp er godt formidlet av Knut Petter's eminente referat. Så da kan jeg gi en meget kort oppsummering av gruppe 2, som bestod av hele 9 spreke syklistere. Knut Helgesen, Siri, Hans-Jacob Røde, Hamid Besharati, Lise Bjørnstad, Erik Andersen, Ole-Johan Sundsvold, Narve Holen og dagens bursdagsgutt Øivind Nullmeier.

Det ble på forhånd lansert en rolig tur mot Skoglund, Grønlandsveien og Gupu. Litt småregn var det, men så vidt vi merket det. Mange syntes at den rolige turen kunne være foruten stigningen langs Kirkerudbakken, til Butterudveien, stien mot Ståvivannet og ikke minst opp brattbakken til Kveisegata. Men da var vi i alle fall varme. Deretter var det i rolig behagelig tempo ned mot Skuibakken, og opp til Skoglund. Opp Skoglundveien kjørte vi hvert vårt tempo opp og forbi Svartvann, mens vi nøt sogens deilige aroma. Vi bemerket også at noen hadde brukt tresagen flittig, for her var det blitt mye åpne landskap. Alle kom seg velberget over stien til veien til Grønlandsveien, hvor eneste uhellet var at Ole-Johan hadde mistet en sykkelhanske, men den ble fort hentet og overrakt eier.

Øyvind ønsket Gupu som kaffe- og bollested på hans bursdag. Bursdagsbarnet fikk det som han ville og etter en god stopp bar det hjemover. Øyvind gledet seg nok til middag med familie, men vi som var tilstede fikk se en som var overrasket over hva som møtte han.

Sykkelhilsen Narve Holen

TourTråkk nr. 6 – Gruppe 1a og 1b -8/6 2019

Tur til Kleivstua

Fire stk. startet pent på 53,5 km Tour og følgende var med: Klaus Horne, Kristian.(ukjent etternavn), Ole-Johan Sundsvold og undertegnede. Rute: Wøien - Bærums Verk- Lommedalen - Vest for golfbanen og Tverrelva - Utsikten over Sundvollen. Klaus Hadde noen utfordringer med sykkelen etter at den var kommet hjem fra ett lenger opphold på Stord (sikkert vestlandsklima den ikke tålte overgangen fra) Videre fra Kleivstue langs kongeveien mot Lommedalen, oppdager vi at en enslig Jardar rytter sto i krysset mot Sørsætra. (nylig sendt melding til heimen om sin singel Tour i marka) Men ikke nå lenger. Øyvind Foyn Gruppe 1B slo følge med oss herfra, meget selskapssyk og med en begrunnelse om punktering og med for sent oppmøte på Jardar. Jeg mener dette kvalifiserer til godkjent oppmøte. Vi stoppet ved en enorm stor Gran i Krokskogen, fire mann måtte til for å omfavne den. Turen går videre mot Lommedalen. Kristian takket for seg rett før Bærums Verk og dro hjem til Jar over Kolsås. Ved Baker Hansen på Bærums Verk. Takket Klaus for seg og dro hjem til sitt. En liten kaffepause og en bolle på oss tre som var igjen. Litt fra folk og Fe på vår vei: Noen hester gikk og beitet i Lommedalen, det samme for noen sauer på

veien som vi passerte i sakte tempo, en par steder i marka. Det var tydelig dugnad langs Den Bergenske Kongevei. Så rydding og tynning av vegetasjon langs veien sto på programmet. Naturen viste seg fra den fineste side i dag og det hadde vi stor glede av.

Takker så mye for selskapet, har du noe å tilføye så kom med det.

Mvh Bengt

Øyvind Foyn: Fant sykkelen punktert 0855... kipt... Alt 1: Pumpe opp - sykle som F til Jardarhuset og så ha "punktert" og håpe på at noen venter - eller 2) Roe ned og fikse i garasjen. Ble det siste - og bestemte med for Sollihøgda - Sørsetra- Kleivstua - Kongeveien og hjem. Solotouren tok slutt ved Kleivstua da noen kjente ansikter kom putlende opp fra Kleivstua. :-)- stor glede ! Kunne ikke vært timet bedre om man hadde planlagt. Takk for touren!... som nå også er godkjent av Ola som gyldig oppmøte og tour

TourTråkk nr. 6 – Gruppe 2 -8/6 2019

Pre-Mjøsa Rundt Tour

Ja jeg vet selvsagt at dette er en gruppe for offroad sykling i Asker og Bærums nærmiljø - fortrinnsvis mer på sti og grusveger enn asfalt. Så hvorfor da kalle turen for en «Pre - Mjøsa Rundt Tour»? Årsaken er selvsagt at mange av oss er aktive på landeveis-sykkelen også, og denne helgen var det tid for Mjøsa Rundt rittet dagen etter. Og når selv Tour-general Ola melder at gruppe 2 denne dagen er for alle «Mjøsa-Rundt deltagerne, ja da tørr en ikke velge noe annet. Selv Erik «skru», som er selve «sti-syklisten» garantisten vår, turte ikke annet enn å melde seg på gruppe 2 denne flotte lørdags-morgningen. Her ble det varslet om tur med minimalt antall høydemetere, minimalt kaloriforbruk og kun pratetur tempo hele vegen. Da sa jo turen seg nesten selv, Fornebulandet selvsagt.

De som valgte gruppe 2 denne lørdagen var; Ola Nyhus, Marianne Sanderud, Knut Dagfinn Helgesen, Narve Holen, Peter Svelander, Erik Aas, Lise Bjørnstad, Kjell Nervold, Svein erik Skjelbred, Jon Kåre Jon Kåre Beisvåg og Dan-Evert Brekke.

Ola selv la seg i front ut fra Jardar-huset og så seg vi igang. Etter 400m med Asfalt tok Ola bratt av til høyre og dermed var vi mest ferdig med asfalt for denne dagen. Vi snakker tross alt «offroad-sykling» tenkte nok sikkert Ola. Vi fulgte stien langs jernbanelinja ned til Sandvika og videre langs Engervann. Deretter stien i dalsøkket opp mot Bekkestua. Før Bekkestua tok vi til høyre og plutselig var vi ved Ballerud golfbane. Hagesenteret her var forøvrig lagt ned så vet dere det. Er ikke så mange av de mindre hage-sentrene igjen nå etter at de store kjedene med Plantasjen i førersetet tok over.

Det var jo forelagt at Fornebulandet var dagens destinasjon, og selv for Ola var det vanskelig å klare å finne en asfalt fri veg over motorvegen. Vi fulgte derfor asfalt veger på oversiden av jernbanen mot Lysaker. Så en tur oppom Polhøgda og forbi Fridtjof Nansens hjem. Og så var vi endelig på Fornebuland. Vi tok « vanlig » rute med klokka rundt det statlige Statoil bygget (heter sikkert Equinor bygget nå, men her får dere ha en gammel oljeingeniør-arbeider unnskyldt). Ved sjøflyhavna tok vi en foto-stop, før vi rullet rolig videre på stier ut lengst vest på fornebulandet. Aner ikke hva dette stedet heter, men den gamle flystripa endte eller startet akkurat der vi tok neste stop. Herfra har man flott utsikt tvers over fjorden like inn til Sandvika. For 5-6 år siden stod vi på samme punkt en tidlig vårdag rett etter påske. Ja det var selveste TourTråkk prologen det året faktisk. Sannsynligvis var det en ekstra tidlig Påske det året. I alle fall var det fortsatt is og snø på vannet. Om det var den religiøse høytid som inspirerte flertallet vites ikke, men i alle fall syklet prologen dette året «på vannet» inn fra Fornebulandet til Sandvika. Dette ble selvsagt forevige på film, som Knut bruker sende inn til Budstikka verdt år når de hardnakket forfekter at isen i våre trakter aldri ligger lengre enn til før Påske. Knut har så langt, uten hell, klart å få Budstikka i tale. Om det er Blasfemi paragrafen som er årsaken til at hans innlegg hvert år blir refusert vites ikke, men det kan jo være en medvirkende årsak. Knut mener selv han bare tar Budstikka på ordet når han sier : « Har Budstikka rette i at isen utenfor Sandvika aldri ligger til etter Påske, så ber jeg om at vedlagte bilde av 20 Jardar syklisters syklende på isen første helgen etter Påske får være med under tittelen: «Jardar TourTråkk - følger i Jesus fotspor - sykler på vannet»

Med til historien hører også at undertegnede selvsagt ikke lot seg rive med av galskapen den gangen og syklet i stedet selvsagt tilbake samme ruten slik som planlagt; og som vi gjorde denne lørdagen også; tilbake inn til Lysaker og hjem. Jeg var selvsagt ikke redd, bare opptatt av at noen tross alt måtte fortelle historien og få skrevet referat om hendelsen, og da måtte jeg selvsagt tatt høyde for at Budstikka kunne hatt rett og at 20 Jardar-syklistere i stedet hadde endt med å sykle i vannet og ikke på vannet den april dagen og at tourtråkk det året både hadde startet og endt med prologen. Som dere forstår, undertegnede er realist og hverken går eller sykler på islagte vann om det så er 1 meter tykt!

Utsikten inn mot Sandvika denne morgningen var som sagt nydelig også uten snø på vannet. Ingen hverken tenkte eller kunne sykle ut på sjøen idag. Men mange av oss skulle gitt mye for å ha vært en tur på sjøen akkurat da. Gjerne i kajakk. En toptrent ung jente gled nydelig, lydløst, motorisk og grasiøst gjennom vannet rett forran oss. Hvorfor begynte vi ikke med kajakk, tenkte nok flere av oss før vi kikket bort på Jon Kåre som stod med verdens bredeste glis, som forklarte hvorfor han møter til kajakktraining før kl 0630 minst en gang i uka 🤪🚣.

Mens flere av oss drømte om kajakk og padling, dro Ola fram sykkelen igjen og minnet oss om at lørdagen er ting for annet enn sykling og kajakk og drømmer. Selv skulle han hjem for å skifte bare for å vende tilbake til Fornebulandet og foreta en såkalt «Sykkel-tilpassing». Flere av oss lurte selvsagt på om det virkelig kan være nødvendig, men en mm her og en mm her kan jo gjøre sitt. For Ola sin del er det vel heller det at det er det eneste området det kan være noe å hente. Trene mer er jo ikke mulig, og skru mer eller kjøpe fler sykler har han ikke tid eller plass til. Så da må jo sykkeltoppassing være den eneste plassen det er noe å hente, eller? Er det noe som heter «Kroppstilpassing» for syklistere også? Skal se bli det neste! Hvem blir den første? Hører allerede noen hviske on at jeg vel allerede har tatt det steget, i og med at jeg har fått satt inn en pacemaker. Her håper jeg imidlertid for støtte i mitt syn på at dette må regnes under katagorien elektronisk utstyr og således i alle fall ligge i grenseland ❤️🚴

Vel av gårde på sykkelen, var det flere av oss som stusset på en merkelig lyd fra sykkelen til Erik «skrue». Og ja, tilnavnet «skrue» har han jo ikke fått helt uten grunn. Ingen i denne sykkelgruppa har ellers vil noen gang komme til å mekke så mye med sykkelen sin som det Erik gjør. Det var derfor mer eller mindre «utenkelig» at lyden kunne komme fra sykkelen hans. Forklaringen måtte derfor være at det var Erik sin haltende og vonde ankel som måtte være synderen. Men det må innrømmes; det lød veldig som lyden av en dårlig smurt sykkelkrans. Undertegnede, været et skarpt blikk fra Eriks bedre halvdel Lise, da Erik forsiktig prøvde å nevne noe om at både sykkel og ankel hadde sett sine «beste dager»

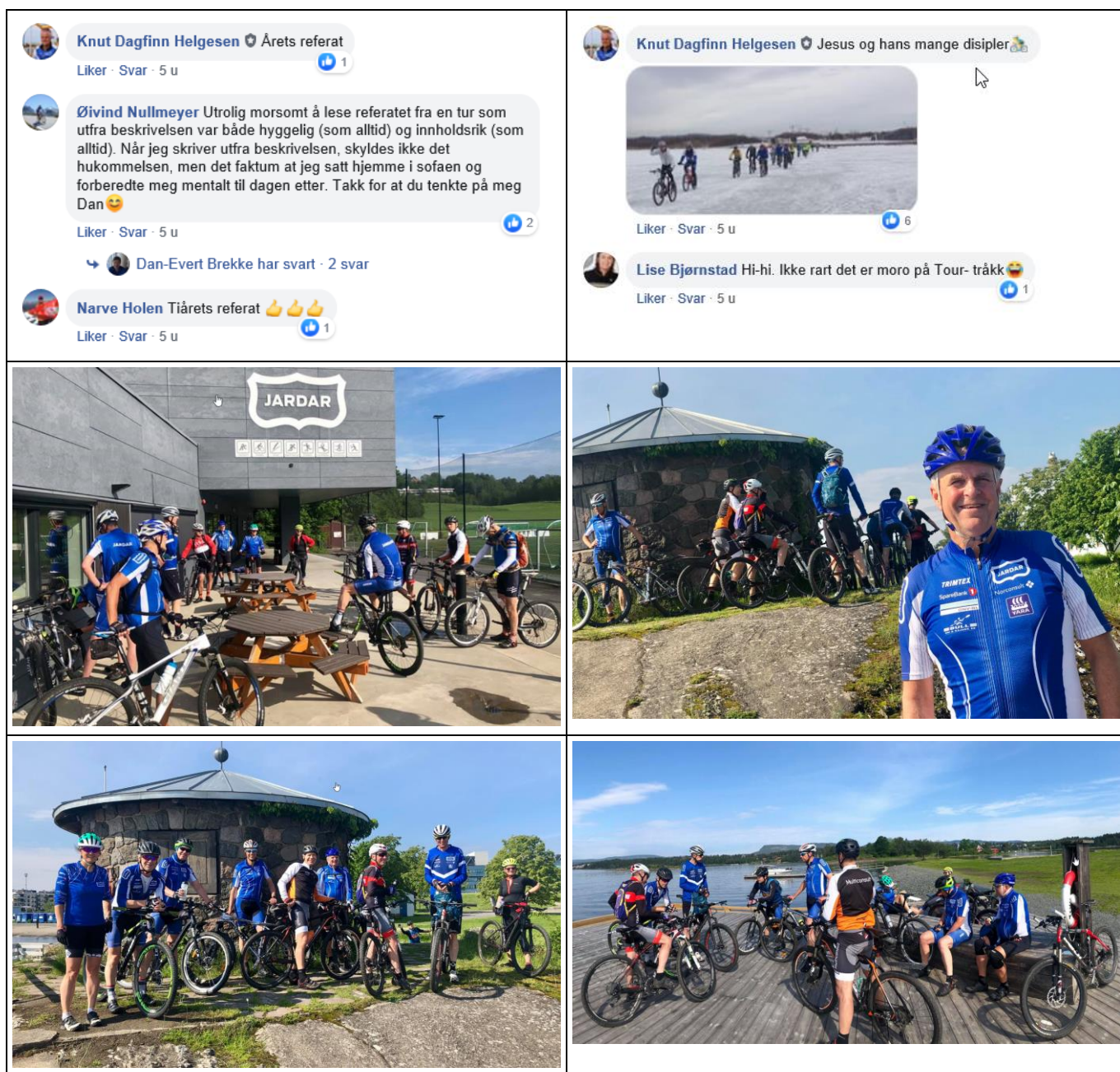
Turen hjem fra Lysaker gikk langs fjorden og Veritasskogen. Derfra syklet noen av oss bort til Sjøholmen for en kaffe og bolle. Dette var jo en lav-karbon tur så etter turen kaffestoppet var iallfall undertegnede kaloriforbruk mer enn «oppspist». Men turen rundt Mjøsa dagen etter forsvarte vel inntaket for oss alle.

På turen observerte vi et par hester ute på fornebulandet og sikkert noen hunder og noen tærner. Fra «Naturen» får imidlertid «kajak - padleren» denne gang desidert høyest skår.

Jeg noterte 30 km i flatt og fint Pre-Mjøsa Rundt terreng.

Takk for fin tour

Dan-Evert

Hvor ble det egentlig av Joar Skjevdal?

Det startet med at Ola torsdag kveld la ut et spørsmål om hvem som ville føre an på TourTråkk #7. Det gikk ikke mange minuttene før Dan-Evert kom med forslag om en tur gjennom Bærum opp til Fossum via Nadderud til Brunkollen.

Dette er samme ruta som gruppe 2 gjennomførte på TourTråkk 27 den 13. oktober 2018 og var mitt første møte med sykkelgruppe i Jardar. Det er faktisk ikke mere enn 245 dager siden og hvilken reise har ikke det blitt for min del. Etter at TourTråkk 27-2018 var avsluttet hadde jeg følge med Dan-Evert opp bakken til Tanum og han sa at jeg melder deg inn i Facebook-gruppa. Jeg måtte fortelle som sant var at noen Facebook-profil hadde ikke jeg og ikke hadde jeg tenkt å etablere det heller. Dan-Evert så lenge på meg før han svarte; «jöss, er du en slik raring, - du har sikkert ikke bankkort heller, for det har gjerne ikke slike raringer.» Samme kveld hadde jeg fått meg en profil på Facebook, hadde fått meg en FB—venn og var medlem i sykkelgruppa. Dan-Evert og jeg hadde også følge opp samme bakke etter TourTråkk uka etter. Da var beslutningen tatt om T-O 21+. Jeg var helt sikker på at T-O ikke var noe for meg, tross alt hadde jeg ikke mere en uke fartstid å skilte med. Samme klare meldingen fra Dan-Evert; «klart du skal være med, kom deg hjem og meld deg på!» Tusen takk Dan-Evert, nå er det kun 6 dager igjen til 24 av oss ruller ut fra Trøndelags hovedstad med kurs mot Oslo.

Tilbake til 2019 og TT#7. Før Ola ankom Jardarhuset var det litt diskusjoner om hvilke ruter som gruppe 1 og gruppe 2 skulle ta. All tvil ble feid til side når TourTråkk generalen ankom. I tillegg kom det et forslag om en gruppe 3 som ikke ble akseptert. Noe av det flotte med sykkelgruppa er nettopp at diskusjonene er korte. Etter opprop, dvs. klokka 09:00 sharp var det klart for start for gruppe 1 med Dan-Evert og Knut Petter i front. Ola skulle lede gruppe 2 og tok ansvar for at begge gruppene skulle ha felles servering på Brunkollen. Bak Knut Petter og Dan-Evert fulgte Narve, Joar, Einar Markus, Håvard og undertegnede. Vi tråkket ned til Bjørnegårdsvingen inn mot Sandvika over den flotte Løkke bro. Bruspenet ble støpt på Bærums Verks jernstøperi i 1829. Fram til 1970 - årene var brua en del av Ringeriksveien.

Knut Petter var nå alene i front og ledet gruppa med sikker sykling videre på stien langs østsiden av Engervannet. Her hadde enda et tre gått over ende og sperrer stien, dette gjør at oppgaven for flittige pensjonister er dobbelt så stor siden forrige TourTråkk. På Nadderud var det stor aktivitet med både friidrettsstevne og tenniskamper. Knut Petter viste ingen tegn til at gruppa, som tross alt har flere medlemmer som er litt over middels interessert i sport skulle senke farten og langt mindre stoppe. Stopp ble det imidlertid når vi nærmet oss Øvrevoll galoppbane. Mot oss kom tre store hester, hestene hadde tydelig fått «hjerte i halsen» av å se oss komme på våre raske sykler. Rytterne derimot virket rolige og proffe slik at passeringen fant sted uten noen form for dramatik. Øvrevoll Galoppbane ble åpnet 26. juni 1932 og er Norges eneste galoppbane.

På nytt var Knut Petter i front og turen fortsatte mot Fossum, videre til Bogstad Camping og innover Sørkedalen uten problemer. Etter at Bogstadvannet var passert var det klart for stigningen opp mot Abortjern. Dan-Evert gjorde det klart for resten av gruppa at hans bein skulle spares, tross alt er det ikke mange dagene igjen til T-O. Gruppa som hadde syklet som ei tett gruppe med en tydelig leder og stifinner Knut Petter fikk nå strekk i laget. På stedet hvor Abborvannsbekken skal krysses var gruppa plutselig reduser fra 7 til 5. Knut Petter mente at Joar og Håvard hadde syklet mot Brunkollen og sikkert ikke hadde så langt igjen.

Den korte stien ble passert uten problemer og vi kunne sette opp farten ned mot Østervannet. Rett før vi kom ned til vannet tok vi til høyre, så var det bare en bakke igjen til Brunkollen. Før start fra klubbhuset holdt Dan-Evert et lite kåseri om hvordan jeg som debutant ble satt på plass av veteranene når vi syklet opp disse bakkene under TT#27-2018. Denne gangen ankom vi Brunkollen side om side og kunne slå fast at Ola selvfølgelig hadde klart sin oppgave med glans, - gruppe 2 hadde ankommet Brunkollen et par minutter før gruppe 1. Men, Joar og Håvard var ikke å se.

Kaffe, skoleboller og vafler smakte fortreffelig. Mens vi satt og koste oss i sola ankom Håvard Brunkollen. Han forklart at han etter den korte stien etter kryssing av Abortjernbekken hadde tatt til høyre, dette som følge at han mente han så noen i en blå jakke. Dette til tross for at Knut Petter langt nede i bakken hadde gitt beskjed om at man måtte holde til venstre!! Håvard forklarte også om noe andre valg han hadde tatt og lovt at dette aldri skulle gjenta seg. Enda godt at han hadde møtte andre som var ute på tur i marka og som kunne hjelpe til med å få han på rett kurs slik at han rakk å få en kopp kaffe og Brunkollens viden kjente skolebrød før vi kom oss på sykkelen og kunne nyte fine bakker ned mot Fossum.

Serveringsstedet på Brunkollen ble bygd av nazistene i 1943 under påskudd av at stedet skulle bli ett senter for blind ungdom, men det ble et senter for hirden. Staten overtok eiendommen etter krigen og solgte i 1948

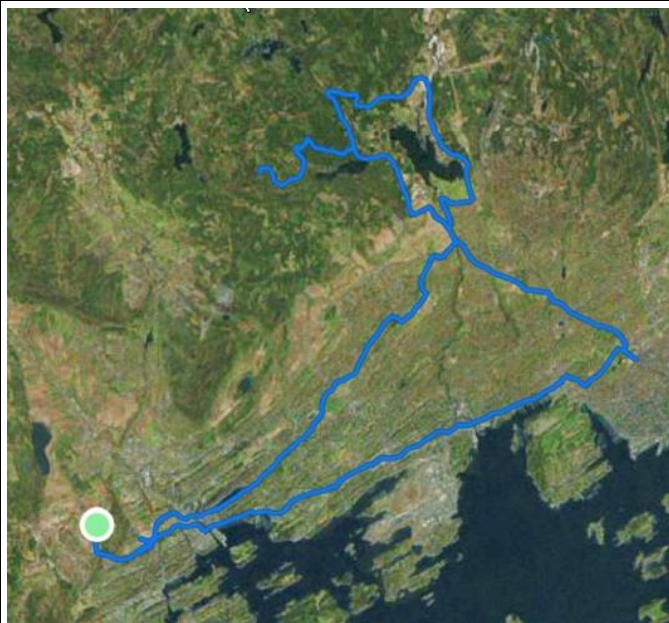

Brunkollen til Bærum kommune. Brunkollen åpnet for servering samme år, med Anna og Kristian Johnsen som vertskap. Bærum kommune eier fortsatt stedet.

Stedet var den siste eiendommen i Akershus med fastboende som fikk strøm. Strømmen ble koblet til i 1983.

I dag er det Kristin Devor som er vertskap. Brunkollen er kjent for gode supper som serveres tirsdag og onsdager.

Ved ankomst Fossum takket referenten for seg og satte kursen ned mot Oslo sentrum. Fra sikre kilder har jeg fått opplyst at gruppa valgte å følge Ankerveien til Øverland. Derfra sti til Haslum, Bærumsveien bort til Løkkeberg og deretter ned Skytterdalen til Sandvika.

Joar Skjevdal

15. juni

Ja, jeg syklet feil...

Ja, jeg orienterte også feil ETTER at jeg syklet feil...

Og ja, jeg tok ukloke valg etter at jeg fikk orientert meg...skiløyper er for eksempel ikke sykkelstier.

Men Brunkollen er her ved inntatt - yihaaaa!

Og treningstur med innlagt naturlig pilates, yoga og mindfulness i tettste underskogen som oppdrives kan, ja det fikk jeg på kjøpet.

Dan-Evert Brekke Glimrende referat. Ingen tvil om at jeg bør få kred for å ha fått vervet deg inn i gruppa vår 🙌

Liker · Svar · 4 u

Narve Holen Jon Kåre består med glans i sitt første forsøk som referent. Men vi vet ikke om dette var flaks eller om gutten faktisk har en en liten journalist i seg. Vi venter i spenning på neste referat i løpet an 2019. 🙌🚴🏻🍷

Liker · Svar · 4 u

Lise Bjørnstad Narve Holen gode referat er aldri flaks 🙌 - Jon Kåre glir elegant inn i rekken av gode referenter.. 🙌👍

Liker · Svar · 4 u

Hvor ble det så av Joar Skjevdal? Godt vi har Facebook, - det gikk ikke lang tid før vi kunne lese om feil i orientering, ukloke valg og krevende stier. Men, Joar kom seg til Brunkollen, dog en stund etter vi hadde forlatt stedet.

Tusen takk for en flott tur som ble logget til 50 km.

Mvh Jon Kåre

TourTråkk nr. 8 – 22/6 2019

Mens resten syklet T-O

Hvem: Marianne S, Jan Erik , Ole Johan (Debutant?), Kjell, Svein-Erik

Hvor: Bjøregård, Kjærlighetsstien, Sollie, Sandungen og hjem

Lengde: 34 km

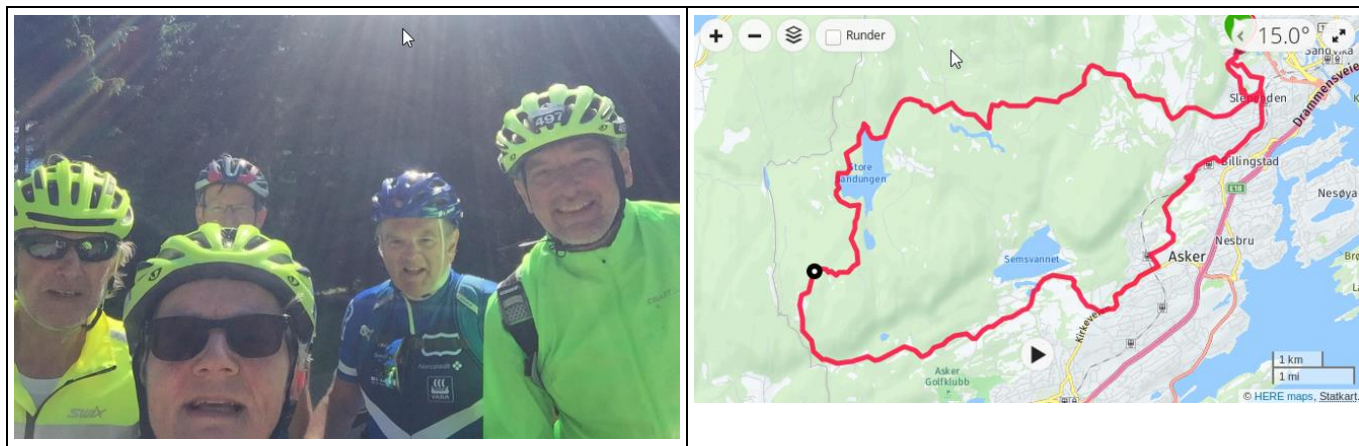
Vær: Solguden RA gav oss 18 grader og sol

Fra Naturen: Hunder som luftet eierene sine ,sauer med bjeller som klarte seg uten eiere. syklistere som ikke var av den sprekste typen. Fugler som sang.

Andre videreverdigheter: Punktering. Ikke ny rekord men var nesten ferdig innen de andre fikk snudd og kom tilbake,

Bilder: Ja

Referent: Svein-Erik

TourTråkk nr. 9 – Gruppe 1 - 29/6 2019

«Turen blir til mens man sykler»

Og som vanlig ble referenten praiet underveis under touren, og til slutt rakk jeg opp hånda så vi kunne komme oss videre. Bra triks det der Kjetil!

Deltakere denne gangen var Eivind, Finn, Jon Kåre, Christian Odden, Brite, Conny, Kjetil, Knut, Merete, Per Kristian, Celine F, Øyvind F, Jon Ole Overrein + Narve da (fikk godkjent oppmøte med 0 km logget. Godt gjort!)

Det som er helt strålende denne gangen er at referatet nesten er ferdig før det jeg har startet, da ivrige og skriveføre allerede har summert opp. Takk til Finn og Knut!

Det må dog noen enkle suppleringer fra min side. Selv ankom jeg 9 sharpish med Celine som gjorde kunststykket å stå opp 0835 og allikevel greie å rekke 9ish med meg. Da var som før nevnte boss-team igang for å redde Narve. Det lykkes som kjent ikke.

Da ingen hadde meldt inn en akseptabel tur, så ble det slik som Knut sa – vi drar til Tverrelva, så kan man sykle hvor som helst videre derfra – helt til Hønefoss f.eks! Problem løst. Så da satte vi snuten den veien, og Knut har forøvrig referert dette fint.

Gruppe 1, da uten Knut, Merete og Per Kristian, dro videre retning Kleivstua. Vi var enige om at Sørsetra var et fint mål, så kunne vi ta litt kaffe og boller der. Tempoet ble litt tøft for Celine, som hadde sin første sykkelstur – og som vanlig uten sykkelsko. I tillegg var giret ikke helt på lag, så etter noen heseblesende bakker og litt hat til pappan pga teknisk status på sykkel, kastet hun inn håndkleet og snudde – bare 500 meter fra toppen hvor resten av gruppa ventet, og dro hjem. Celine ble da definert som Gruppe 1b. Så Knut – ikke rart Finn ikke så henne og trodde hun var med i gruppe 2. Jeg tenker vi kan logge ca 30 km på henne denne gangen.

På dette punkt ble referenten valgt, og vi syklet videre mot Kleivstua. Helt klart sprekk i feltet med Brite og Conny i spissen + Mr X. Da vi kom ned til Dronningen var det ingen der for å nyte utsikten, men Finn hadde problemer med luftsiging i sitt slangeløse bakdekk. Her trådte flere til for å fikse, deriblant undertegnede. Ingen tok tiden, men vi snakker ikke akkurat om King of Tire (KOT) denne gangen heller.

Da vi omsider kom oss til Kleivstua ventet Brite ++ på oss. Det ble en kort stopp, og Brite måtte avbryte en ellers hyggelig samtale med en pratesjuk venninne på telefonen og komme seg videre. Det lakkett litt på tia, og noen skulle ditt og noen skulle datt, så da la vi om ruta – viktig å være fleksibel vettu, så vi tok kongeveien videre. Det gikk som vanlig unna uten stans før en kort stopp ved bommen etter brattbakkene før Lommedalen golfbane. Det ble enkel samling i bønn før neste stopp på Baker Hansen på Bærums Verk. Her tok Eivind, Finn, Kjetil og jeg oss tid til en rast og hadde en toppers sommerprat, mens resten for videre.

Da jeg kom hjem 13 ish hadde jeg logget sånn ca 52,5 km, og var enig med meg selv nok en gang at det hadde vært en fin tour 😊.

Mvh Øyvind F.

Snart Tour de France

Finn Nybakke

Visuell forteller · 29. juni kl. 15:52

Vel hjemme fra dagens Tour ramler kudosene inn, og for en gangs skyld synes jeg de er vel fortjente. Etter å ha syklet for lite i noen uker var jeg fryktelig spent på formen, men jeg merket allerede på vei vestover en god følelse. Dette fikk jeg i grunnen bekreftet på vei oppover langs Lomma og inn Tverrelva. Det gikk overraskende lett å holde følge selv om pulsen var høy (18% i rød sone). I krysset ved Tverrelva gjorde vi som vanlig en stopp, men det var etter at referenten hadde forsøkt å stikke av med den yngste av jentene (frk Foyn), men han hadde nok glømt at hennes far satt med i gruppa så de ble raskt kalt tilbake. Jenta ble dermed beordret hjem sammen med Knut og kona, og muligens et par til, mens referenten vær så god måtte følge med hovedfeltet rundt om Kleivstua og inn i Kongsveien. Farten etter krysset ved Tverrelva falt først betraktelig slik at jeg kom i front, men så bestemte Brite seg for å ta føringa, og da ble det fart på både gamle og unge gubber, dvs at jeg nok ble litt etter. Men vi gikk samlet fra Kleivstua og jeg er veldig fornøyd med at jeg hang med lenge. Det var 5 av oss som gjorde bollestopp hos Baker Hansen på verket. Takk for nok en hyggelig og oppmuntrende tur på sykkelsetet. Kommer helt sikkert til å tenke på dere hver eneste dag på vårt snarlige sykkeleventyr! God sommer til alle sykkelvenner i Jardar!

TourTråkk nr. 9 – Gruppe 2 - 29/6 2019

Narve the boss

Klokken 09 sharp kom det en bil i full fart sladdende inn på parkeringsplassen. Det var Narve, som kvelden i forveien hadde foreslått tur til bl.a. Kikut. Hesblesende kom han med sykkel sin, snudde den på hodet og sa: «Jeg får den ikke ned». Det glimtet til i øynene til damene, som ikke skjønnte at det var gearøret som ikke ville ned selv om han aldri så mye hadde prøvd på å bende det på plass. Hjulet gikk ikke rundt, og det gjorde det heller ikke i hodet til Narve da herrerne i følget etter litt mekking, knoting og flere endevendinger av sykkel sin kunne konstatere at det var «bosset» som var gåent. Narve syntes det var rart ettersom sykkel sin hadde fungert bra sist gang han brukte den, men sånn er det med saker og ting, de fungerer stort sett bra før de går i stykker. Slik er det med også med bosset på sykkel sin, enten så fungerer det eller så fungerer det ikke, og før det ikke fungerer så fungerer det. For skifting av boss se https://m.youtube.com/watch?v=qpJ_opetrzw.

Det ble etterlyst reservesykler. Conny tilbød seg sin andre sykkel som befant seg bare ca 5 min fra Jardarhuset, men ettersom Narve ikke hadde lås til sykkel sin så tok han ikke sjansen på å la den stå ved Jardarhuset. Regner med at Narve sto først i køen hos Birk kl 10 sharp og at bosset fungerer igjen.

Gruppe 2, som fulgte med gruppe 1 helt opp til Tverrelva besto av Merete, Per Kristian (årsdebutant) og undertegnede. Viser til gruppe 1 sitt referat for beskrivelse av turen opp til Tverrelva og hvem som var med.

Finn, som hadde ligget i rød sone alt for lenge oppover til Tverrelva, så syner og mente at Celine Berge Føyn og et par til slo følge med Knut og kona til Knut (Merete). Håper at Finn fikk tilbake pusten såpass at han fikk med seg at Celine fulgte med ham hele runden til Kleivstua og at paret var PK.

Gruppe 2 tok farvel med gruppe 1 og dro i fin stil ned mot Baker Hansen på Bærums verk hvor det ble en kort stopp og inntak av skoleboller og kaffe før vi satte kursen hjemover.

Gruppe 2 logget 42 km

Mvh Knut

TourTråkk nr. 10 – 6/7 2019

«Kulturtråkk» på farbare og ufarbare stier i Vestmarka

Det møtte hele 8 energiske og blåkledd (med unntak av en med Rye-reklame) sykkelryttere til årets første «sommerferie-tourtråkk». Disse var: Siri, Narve, Knut, Steinar, Eirik, Finn (Aa), Rune og undertegnede.

Narve ønsket høytidelig velkommen til Tourtråkk nr 10 og overlot raskt ordet til Steinar, som var dagens løypebas. Det ble proklamert: «Stier i Vestmarka med kulturhistoriske innslag». Og det ble det, begge deler til gangs. Steinar øste etter hvert fra sin oase av kulturhistorisk kunnskap og vi skulle få oppleve stier vi sent vil glemme.....

Ved avmarsj ble syklene vrent rett over Nedre Åsvei og inn på sti/plener over Åskroken, opp til Øvre Åsvei og ved ankomst Tanumveien hang alle over styret og hev etter pusten. Fresk åpning!

Første stopp med kulturell forelesning av Steinar var ved skriverberget, ett av Bærums tre skriversteder....., nær speiderhytta i skogen bak Tanum skole.

Etter et stiparti gjennom Tanumskogen kom vi fram til kulturstopp nr to, Tanum kirke: «Bærums største kulturklenodium....., steinkirke fra middelalderen....., ca. 1200-tallet...., i angelsaksisk stil.....». (forelesningen sterkt forkortet...red. anm.) Videre mot Ringi gård passerte vi en 1000 mm vannledning fra 2008 som forsyner Bærum med vann (proklamert/(og prosjektert) av undertegnede), en kalkovn benyttet ved bygging av Tanum kirke, ved Ringi gård en realtime traktor under bruk til hekkeklipping som blokkerte veien totalt, men stoppet ikke de blåkledd utstyrt med terrenggående sykler.

Videre forbi Butterud langs stier til Stovivannet, kun avbrutt med en kort stopp ved en av Bærums flotteste boliger som fremkalte en litt oppgitt diskusjon om hvorfor denne boligen som nettopp var istandsatt nå var under riving/restaurering igjen?!

På vei opp til Jordbru ble Knut imponert over hvor paddeflat en padde (eller frosk) hadde blitt på grunn av et tilsynelatende brutalt avbrutt forsøk på å krysse veien. Et stykke inn i lysløypa ble det stopp da to mann manglet. Siri var fast bestemt på at det var på grunn av at vi hadde startet på lysløypa med klokka og ikke mot klokka som er normalt. Akkurat i det leteaksjonen skulle igangsettes dukket imidlertid Narve og Finn opp. De hadde visst blitt litt for fasinert av noe huggormlignende i veikanten og glemt tid og sted.

«Gammel skytterbane med skyteretning mot Kattås, kølabonner, milorghytter (ekte og uekte) og hytte satt opp av rester etter gamledassen på Skui skole». (historier sterkt forkortet...red. anm.)

Og så, inn på, for de fleste, ukjent sti fra bak den nye skytterbanen og til Skosliterbakken. Kort oppsummert så var skoa så godt som utslitte før vi kom fram til Skosliterbakken. Steinblokk på steinblokk og vindfall, ja til og med så ille at Eirik ble observert trillende med sykkel. Undertegnede måtte nedi med begge henna etter å ha forsøkt seg med noen meter på setet, men kom uskadd fra det.

Vel framme ved foten av Skosliterbakken var alle enige om at det hadde vært interessant å ha opplevd, og gjennomført, dette sti-partiet på med sykkel, en gang..!

I stedet for opp Skosliterbakken bars det (til lettelse for de fleste) nedover langs et bekk-/elveleie. Et stykke ned i dalen, kulturstopp nr 4 og Steinar kåserte energisk om: «Saltveien, tømmerberging ned åsen, gammel vannledning anlagt av Brambani herfra ned til Stovivannet og ned til Sandvika. Og historien om Peder Olsen som drepte kona si ved Peterskleiva og ble norgeshistoriens siste henrettede, ved halshogging, i 1864 (?)» (historier sterkt forkortet...red. anm.). Dette var så vid jeg husker siste kulturhistoriske innslag av vesentlig omfang. Turen gikk imidlertid videre på ukjente og kjente stier via Skuibakken, Bjørumsaga (henslengt sparkesykkel observert), Skuidalen og inn i skogen mot Bråtan. Flere av oss var litt forundret over at noen bodde langt her inne i skogen. Vi passerte en større hundegård med huskyer. Rundt et uthushjørne ble det full stopp. Et plenområde var fullstendig stengt av en 8-10 m lang rødorange reim!! Her var det tydeligvis sperret for all ferdsel, skulle vi snu, eller...?! Noen dristet seg etter hvert forsiktig nærmere sperringen og det ble avklart at det kun var en slakk line...! Stemningen ble lettere og linen løftet opp og alle passerte trygt under, med god samvittighet.

Fine stier videre, en runde og ned mot Skoglundveien. Finn deiset ned i en rullesteinbekledd bekk, så skummelt ut, men vel oppe tilsynelatende like hel.

Opp Skoglundveien og til Vestmarkveien. 3-4 av oss hadde tenkt å ta en bolleavstikker til Furuholmen. På grunn av stor strekk i feltet ble 3-4 til 2-3 da Rune, som ikke var så lokalkjent, nede ved Reverud ble gjort forsiktig oppmerksom på at vi allerede hadde passert avkjørselen mot Furuholmen...

Kort oppsummert: Super markatur med hyggelige sykkelkolleger i tørt og fint vær med lokalhistorisk oppdatering og stø veivisning av Steinar.

38 km og 952 høydemeter ble notert.

Kjell K

Kulturstopp nr 1

Kulturstopp nr 3, under Ramsåsen:

TourTråkk nr. 11 – 13/7 2019

Helene Harefrøken glad og lett? Eller var hun bare livredd?

Ikke lett dette med dyr på sykkelstur! Av mer eller mindre blide ryttere ved Øvrevoll, har vi jo lært at vi bør vise hensyn, stoppe og stå mest mulig stille, si minst mulig, men smile pent når vi møter en nervøs fullblods med avmålt rytter! Slik tenkte da også noen av oss da vi møtte Helene Harefrøken, en riktig ung sådan også, ved Øverland gård i starten av etappe 11. Vi stoppet, sto stille, dro ikke fram mobilkameraet en gang, mens den unge frøken Harepus trippet litt fram og tilbake rundt våre 29-tommere, før hun hoppet seg videre i skjul i buskaset. Men her mente Siri at oppførselen overfor fullblodsere slett ikke er overførbart til unge harer, vi skulle bare ha oversett Helene og syklet sporenstreks videre langs Ankerveien! Nå hadde vi ansvar for at en ekte Reddhare sikkert lå under et stabbur på Øverland og skalv! Nei, ikke lett dette med dyr!

Hele 10 sykklister møtte fram for etappe 11 midt i juli, det var Merete, Siri, Knut, Hamid, Steinar, Jon Ole, Conny, Einar, Narve og Ola. Vi kan jo ikke unngå å nevne at selveste pensjonert overlærer Nervold ankom 40 sekunder etter sharp og ble naturlig nok avkrevd en forklaring. Han påstod at årsaken var at han må snu etter få meter da han kom på at han hadde glemt å smøre legemet med solkrem! Ganske tynn forklaring, og hadde vi ikke sett rester av solkrem under hans venstre øre, et tydelig tegn på at denne var påført i alle hast og uten inspeksjon i gangspeilet, hadde vi nok ikke kjøpt denne forklaringen.

Men altså, 10 fremmøtte, hvorav kun Narve hadde fått med seg Olas forslag om tour til Kikut, gjorde at dette raskt ble vedtatt som dagens mål. Vi syklet i samlet tropp Ankerveien til Bogstad for her å dele oss litt. Knut, El-Merete, Hamid og han med solkremen ville ta rakeste vei til Kikut, mens Siri, Conny, Jon Ole, Narve, Einar og Ola syntes klatringen opp til Wyllerløypa og Tryvann hørtes fristende ut. Siri var tydelig på at hun ikke ville bli ventet på og ville danne sin gruppe 2 dersom hun ikke holdt samme fart som resten av gruppe 1 opp til Tryvann. Og slik ble det. Det var fri fart opp til Tryvann i denne kategoriserte klatringen, det ble spredning i feltet, men samling på toppen og fem mann alle videre innover mot Kikut via Ullevålseter og Skjersjødammen. Da Bjørnholt var passert stoppet Conny for å pumpe et forhjul som nær var på felgen. Han mente det ville holde siden det hadde vært litt lite luft også ved avtråkk på morgenen. Men etter anbefaling fra sine fire medsyklister, med gode råd om at dekk på felgen veldig ofte tyder på at det er hull i slangen, og at slike hull veldig sjelden tetter seg av seg selv, men heller har en tendens til å bli verre og verre, besluttet vår svenske venn å bytte slange. Det gikk etter måten fint, med til tider åtte hender ivrig opptatt med å gjøre dette så raskt som overhodet mulig.

Så bar det videre innover grusveiene i god fart og via snarstien den siste strekka fram mot Kikut. Her var gruppe 3 allerede vel etablert i sola og nøt kaldt drikke og varme vafler. Siri ankom likte etter slik at gjengen nå var komplett. En Nordlending på ferie hos sin sønn på Årvoll ble praiet for å ta gruppebilde (se over). Han var som nordlendinger flest ikke skåret for tungebåndet, og rakk under den korte fotoseansen, å mene at vi burde legge turen til Vesterålen og Senja på sykkel, for der var det utrolig flott å sykle, noe han hadde gjort rett før han dro ned til sønnen på Årvoll. Han spurt også om det var noen annen vei tilbake til Ullevåseter enn den han hadde tatt innover, og ble overøst med mer eller mindre gode veivisninger om hvordan han skulle komme seg hjemover en annen vei, til venstre og til høyre og til venstre før bommen, eller var det rett

etter bommen, følge skilt til Kobberhaugen eller var det Blankvann, og ta av til høyre før eller etter, inn på en trillesti, ja sykkelbar sådan, hvis han var vant med stisykling da, altså før Kobberhaugen over mot Blankvann, og så bare følge skilt til Ullevålseter, eller rett og slett bare kjøre mot sola..... Men Harstadværingen var like blid han og mente at dette skulle gå bra og takket for tips fra en håndfull ivrige Jardarsyklister. Trolig befinner han seg fortsatt et sted i Nordmarka, men like blid og optimistisk!.

Så bar det hjemover, gruppe 1 ønsket å fullføre "omveier til og fra Kikut" og la hjemveien via Storbekkhytta, klatringen opp Dammyrdalen og den nye skogsbilveien nord for Vidvangshøgda og over til Trehørningen innerst i Lommedalen, mens gr 2 og 3 ville strakest mulig vei tilbake til Sandvika. Det var godt og varmt oppover mot Storbekkhytta, Narve innrømmet at beina ikke var veldig klatrevillige denne dagen, men samlet seg for dagens siste kategoriserte klatring de fire km opp til der veien krysser skiløypa mot Løvli. Igjen fri fart opp bakkene og pulsen stek rask og svetten rant i strie strømmer. Ola hadde gode bein og vant klatretrøya, mens Jon Ole mente dette var fine greier for å toppe formen fram mot Grenserittet om et par tre uker. Igjen samlet vi oss og syklet i samlet flokk på løsgrusen forbi Byvann og Småvann og etter hvert på nylagt

asfalt gjennom Bærums Verk etter at vi hadde vinker farvel til Einar som denne gangen kunne nyte godt av kortest vei hjem. Narve hoppet av på Rud og lengtet hjem til en kald Cola på terrassen, mens Ola la på en liten omvei om Bakgården i Sandvika for å få med seg første sett av "Tribute to Neil Young"-konsert sammen med en kald øl, før dusjen ble inntatt i Kampebråten.

Alt i alt en nydelig dag i marka for glade syklistene fra Jardar!

Ola

TourTråkk nr. 12 – 20/7 2019

Egosentrert referentblikk-på-seg-selv-referat.

For en tråkker som ikke deltok i T-O, er det flere nye tydelige særegenheter å registrere, knyttet til gjengen som stod klar ved Klubbhuset kl 09:05 og var hjemme ca kl 13:30.

1. Somling med å komme i gang (les: Veeeldig mye å dele siden sist; mye å snakke om!).

2. Ingen hører på-, eller gir respons til sjefen, når han (Ola) forsøker å engasjere de fremmøtende i en demokratisk medvirkningsprosess knyttet til dagens veivalg. Uvant kanskje? T-O traseen var vel ikke noe å diskutere?
3. Minus Finn, som stiller i souvenirrittrøye fra 1990??, og Dan-Evert, som stiller i tricepsfremhevende knallgul singletsykeltrøye, så stiller alle i reglementert flott Jardarsykkelnuniform – undertegnede også med Jardar sykkelhansker, må vite. Et fint skue!
4. Alle T-O syklistene har diverse nødproviant på lur i alt av lommer og hulrom på sykkel-outfiten.
5. Alle T-O syklistene holder seg fast i styret og holder kroppen sin OPPÅ sykkelen.
6. Den til vanlig gode stemningen, var om mulig enda bedre under denne Tour-Tråkken.

I ettertid er det lett å se at Olas valg av referent egentlig var gitt.

Ut fra start presterte nemlig en av Tourtråkkerne å «legge fra seg» sitt medbrakte bankkort på den nylagte asfalten på Bjørnegård. Gruppas ekte og helstøpte «gentleman», Øyvind, tok jobben med å samle opp etterlatenskapene og overlevere til eieren litt senere i Touren. Takk skal du ha, Øyvind. Neste gang skal du få koden, så du kan kjøpe deg noe fint, før du gir kortet tilbake!

I tillegg ble undertegnede sittende som en underernært stakkar på Løvlia da vi endelig kom dit, via den lengste opp-og-ned ruta, for på Løvlia hjalp det ikke stort med bankkort: STENGT. Det var dagens store NEDTOUR-TRÅKK! Men da var det at T-O syklistene begynte å hente frem trerettens meny fra sine lommer, alt for å sikre unge Skjevdals energilagre for hjemturen: Loff med peanøttsmør fra Dan-Evert, «Energy»bar fra Peter, Kvikk-lunsj fra Kjell og ei vestlandslefse fra Dan-Evert, til dessert. Og enda skimtet jeg glimmet fra aluminiumsfolieflaker som stakk ut fra sømmer og glidelåser hos disse milslukerne. De har lært noe jeg ikke har peiling på: De er alltid klare for 54 mil! Aldri har jeg derfor spist så mye på en Tour-Tråkk stopp siden jeg begynte med denne lørdagsgreia for et dusin år siden, som i dag, da jeg altså ikke hadde med meg noen verdens ting, annet enn ubrukelige penger og bankkort som i tillegg nesten lå strødd over hele marka, hadde det altså ikke vært for denne gode Øyvind. Takk alle, for nødhjelpen.

Ola hadde nemlig i tillegg tynt ut det lille som fantes av overskudd i låra mine etter «ferien» med Ole Asbjørn i Spania, i de to bakkedragene før Løvlia. Han rett og slett lekte seg med meg i motbakkene. Han ventet for eksempel tålmodig i den siste bakken opp til Løvlia. For ikke før han så syra rant ut av både bihuler, ører og øyekrokene, reiste han seg opp - og doblet farten. TOMT. EMPTY. NADA. HADE. Ca tre minutter raskere syklet han på de siste 1500 meterne fram til målet. Så takk til eierne på Løvlia for at de holdt stengt. NOT!

I ettertid er det derfor lett å tenke at jeg burde visst det. At det Ola hadde på hjertet da han kom opp på siden av meg etter kjøringa på stein-og-røtter stien ned fra Løvlia, ikke var det sedvanlige omsorgsfulle fra den kanten: «Hvordan går det med deg?» eller «Går det greit?». Nei, det som kom var selvsagt, med et skrått blikk og et underfundig ikke tolkbart smil: «Har du lyst til å skrive referat?» LYST? Hehe. «Lyst og lyst, joda, jeg tar referatet». Belønningen for dagens innsats selvfølgelig. Bra jobba, Joar.

Ola nikket bare, rullet ned de hundre meterne til bommen innerst ved Tverrelva, med meg bak, og - nærmest for å slå fast hvor klokt svar jeg ga, foretok en av sine terrengbalansekunster i passeringen av bommen. Ola er nemlig i stand til å stå stille ganske lenge på sykkelen (mens han pirker seg i tennene med en tannpirker) uten at det påvirker kropp-og-sykel holdningen hans. Med meg bak, godt montert i klikkpedalene, tok det i underkant av ett tusendels sekund, før jeg brått fant ut hvordan bommen tar seg ut sett nedenfra, liggende på rygg på bakken. Som sagt før, T-O syklistene holder seg OPPÅ sykkelen. Mens referenter og melkesyrecontainere som meg stuper umotivert mot bommer og griper tak i dem med begge hender, mens sykkelen, befridd for hender på sykkelstyret, lever sitt eget løpske liv. «Klart jeg tar referatet».

Så hva mer er det egentlig å referere? Joda, man oppdager jo sine med-tråkkeres sanne selv når man selv sulter og stuper.

Finn for eksempel, gentleman og adelsmann # 2 i gruppen, som på sin empatiske og saklige måte, klarer å vise meg forståelse og varme mens vi sykler videre fra bommen nedover langs Tverrelva, istedenfor å le seg i hjel, eller i hvert fall humre og tulle litt med mønsteret som kan spores knyttet til han som nettopp har vært i en bilkrasj...

Og Sigrunn demonstrerer igjen hvorfor hun kan sykle T-O. Ja, for hun er råsterk i rygg på Ola nedover langs Tverrelva og nedover Lommedalens asfaltstrekker, og i tillegg har hun et humør som smitter noe veldig. På godt.

Og Narve da, som bare smiler lunt av seg selv, når Dan-Evert påpeker at han, Narve altså, vel la inn spurten et par kilometer før tidlig i bakkene opp til Løvli. Narve så ut til å tro at neste kuv var toppen og klinte til. Mannen har jo en smule konkurranseinstinkt, i tillegg til at han har blitt myyyyysy sterkere syklist det siste året (kudos, Narve!), så kreftene holdt akkurat til å komme først opp på kuven. Men altså, «minst én runde igjen, Narve»! Og Dan og Peter fosset forbi...

Kjell og Finn dannet egen baktrupp en periode. De skiftet punktert slange to ganger, var meldingen.

Marianne og Øyvind dannet gruppe 2 ved Tverrelva og gjorde vendereisen der (40 km?) De andre ni logget vel ca 73 km.

Dyr, lukter og natur får andre uttale seg om. Jeg hadde som dere har forstått, nok med å samle inn bankkort, gulpe melkesyre og studere bomber nedenfra i dag. Hehe.

Oppi det hele, og som en fjær i hatten, oppdaget jeg som fersk Stravabruker, at referenten presterte å bli Konge på et Stravasegment inne i det tjukkeste og grønneste av turen vår innover i dag – tror det var i motbakken der Ola dro opp tempoet første gang – der måtte jeg først ta ham igjen, for så å henge som det berømmelige slipset til det flatet ut. Mens Ola ble Stravakonge på et annet motbakkeselement inn mot Løvli, så jeg.

Hvis dette gir inntrykk av tut-og-kjør og hard sykling, nope. 19 km/t i snittfart på de drøye 70 kilometerne avslører fornuftig og fint Tourtråkk tempo i dag. Kun noen Ola-avvik. Grei temperatur, selv om singlet var i overkant Viking i dag, Dan-Evert. Jeg var glad jeg hadde «sleeves».

Knall tur, midt i ferien. Takk alle. Slepden, 20. juli 2019. Joar Skjevdal Referent

Narve Holen Hææ? Må være første gang i tourtråkks historie at referatet er sendt ut før frokosten dagen etter. Meget imponerende 🍌 og i tillegg et velregissert referat. Du imponerer ikke bare på sykkel Joar 🍌🍌🍌

Liker · Svar · 1 d

3

Narve Holen Og her et bilde opp fra Tverrelva

Ola Nyhus Nydelig Joar! Og melkesyra var ikke verre enn at du hadde alle sanser i behold og fikk med deg utrolig mange inntrykk fra touren!

Liker · Svar · 1 d

2

Dan-Evert Brække FANTASTISK Referat Joar. Ikke rart **Pål Johan Vanberg** lengter hjem fra Spania. Selv tar jeg selvsagt selvkritikk for å stille i ureglementert antrekk - men hva gjør en ikke for å bli sett og nevnt i et sådant referat 😊

Liker · Svar · 22 t

1

Pål Johan Vanberg har svart · 1 svar

Sigrunn Kosi Nervold Kjempeartig og velformulert referat frå touren, Joar!! Du er ein god observatør, lagrer det og brukar det i passende settinger!! Takk for turen, alltid hyggeleg med ditt selskap 🍌🍌

1

TourTråkk nr. 13 – 27/7 2019

Etappe 13 i dag vartet opp med både det ene og det andre!

Varme, svette, klatringer, grus, sti, multemyr, to blåbær, bading, soling, kulturelt innslag, pasiar, ferieminner, lite krangling, forslag til ny regel, veivalg og stengt Furuholmen og Gupu!

Sommeroppmøtet hoder seg godt! Også i dag stilte 10 ryttere til start inkludert en debutant, alle i kort kort! Nå ja, det med kort kort var vel ingen bombe, i og med at gradestokken godt hadde passert 20 før avtråkk og viste 27 ved hjemkomst. Landeveisrytter Pål Johan Vanberg fra Nesøya debuterte i TourTråkk-sammenheng, selv om flere av oss har blitt kjent med ham som en del av Trondheim-Oslo-gjengen på smale hjul. De øvrige på dagens etappe var Marianne S, Sigrunn, Siri, Øyvind F og Øivind N, Finn Aa., Narve, Kjell N og Ola.

Turen gikk opp i Vestmarka via Tanum og Ringi, og selv om flere syntes at det ble mange bakker i starten, er det en kjensgjerning at det må forseres en del bakker for å komme opp i Vestmarka og til Grønland! Da vi passete grinda i Gamle Gupuvei, lanserte Siri sitt forslag om ny regel i TourTråkk; at de som ligger i front og åpner grinder FORBLIR ved grinda og lar resten av feltet passere uforstyrret og i fri fart for så SELV å lukke den igjen og jobbe seg opp i feltet igjen. Så slipper de som allerede ligger bakerst i feltet å bli enda lenger bak fordi de må stoppe og lukke igjen grinda etter seg. Slett ingen dum ide, herved innført!

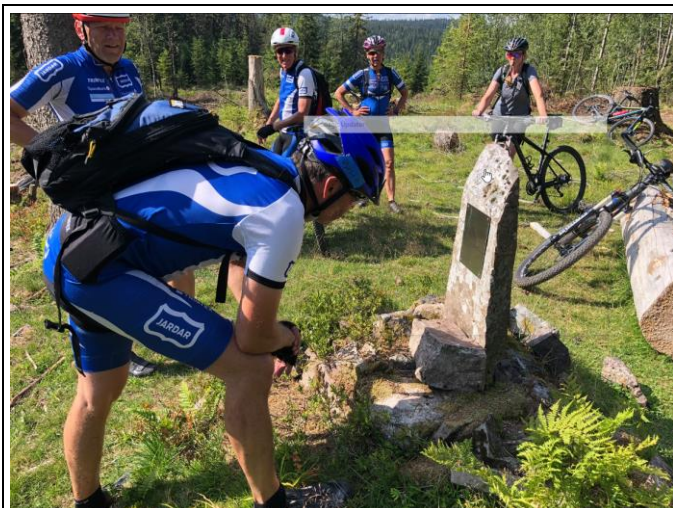
I bakkene oppover Grønlandsveien var det nok noen som skulle ønske at de var på vei til et langt kaldere Grønland, men alle kom opp og ved krysset Grønland/Svartvann ble det deling i feltet. Noen tok stien fra Grønland til Mikkelsbonn, mens resten tok den kanskje litt lettere "veien" forbi Svartvann. Så kom vi samlet til dagens gåparti, noe som Marianne mente IKKE var annonsert på forhånd, for hadde det det, så ville hun definitivt ha valgt strake veien til Sandungen! Men det ble trøstende gitt tilbud om gåparti over myr eller gåparti over stakk og stein, de fleste valgte det siste, også Marianne, mens Kjell, Sigrunn og Øivind valgte myrpartiet, både for å få avkjølt tærne en smule og for at Kjell skulle få sjekket myrene for ev. multer. Ved samling på andre siden av gåpartiet kunne en spore lure smil på både Kjell og Sigrunn, noen som kunne tyde på at juledesserten nok snart er sikret hos familien Nervold!

Så var det kulturstopp ved Latinersteinen sør for Gampen, Øyvind leste høyt fra plaketten som kunne forklare hvorfor steinen sto der, han valgte den norske oversettelsen og ikke den originale på latin.

Nede ved Sandungen var det bebudet badestopp, debutant Pål takket for turen og nei til bad, mens vi andre hoppet i vannet og nøt en kortere svømmetur før solbading på land. Kjell rakk selvfølgelig å sjekke et av sine bortgjemte blåbærsteder, men kom slukøret tilbake og meldte om svært dårlig avling.

Så trillet vi hjem i svært så varm fartsvind og konstaterte at etappe 13 nå er historie!

Mvh Ola

TourTråkk nr. 14 – Gruppe 1 - 3/8 – 2019

“Det verste er over nå”

8 deltakere stilte kl 9 ved klubbhuset, klare for en varm dag i Vestmarka: Ola Nyhus, Kjell Keseler, Narve Holen, Siri, Peter Svelander, Tron Nerbø, Knut Helgesen, Hamid Besharati. Dagens forslag til stitur fra Ola var Furuholmen-Skogens Kongesti-over Haveråsen-Lindeberget-Sollihøgda-rundt Holmevannet til Mustadkroken-Knappnæring- Kjaglidalen, beskrevet som middels krevende (akkurat det var det etterhvert delte meninger om...) Turen skulle by på mye sti, steinete sti, bratt sti oppover, bratt sti nedover, sti med mye røtter, fin sti, gjengrodd sti, gjørmeste sti, flytsti, sti som ikke så ut som noen sti, vindfall, grusparti. Middels krevende for noen, en del trilling for andre.

Etter at Knut hadde skiftet ut sykkelen med kronisk sigepunktering og stiv gaffel var det klart for avreise i samlet flokk til Furuholmen. Knut og Hamid dannet her gruppe 2 med mer grus enn sti i sikte. Her ble det også klart at undertegnede var den eneste som ikke hadde skrevet referat før, så da var det på tide å debutere som referent.

Stien fra Furuholmen til Persbonn var middels krevende, og ved Persbonn ble det sagt at vi skulle være over de verste stiene. På det neste strekket kom Ola seg opp Skogens Kongesti på tredje forsøk og Kjell K. fikk problemer med bakhjulet - se eget referat - så selv om det igjen ble sagt at vi skulle være over det verste dannet han gruppe 2 ved Sandungen og begynte jakten på gruppe 3.

Siri tok veien rundt Haveråsen og møtte de resterende 4 fra gruppe 1 på den andre siden. Kanskje lurt siden stien ned fra Haveråsen var middels krevende, "over hans evne" iflg. Narve. Men nå var vi nok over det verste...

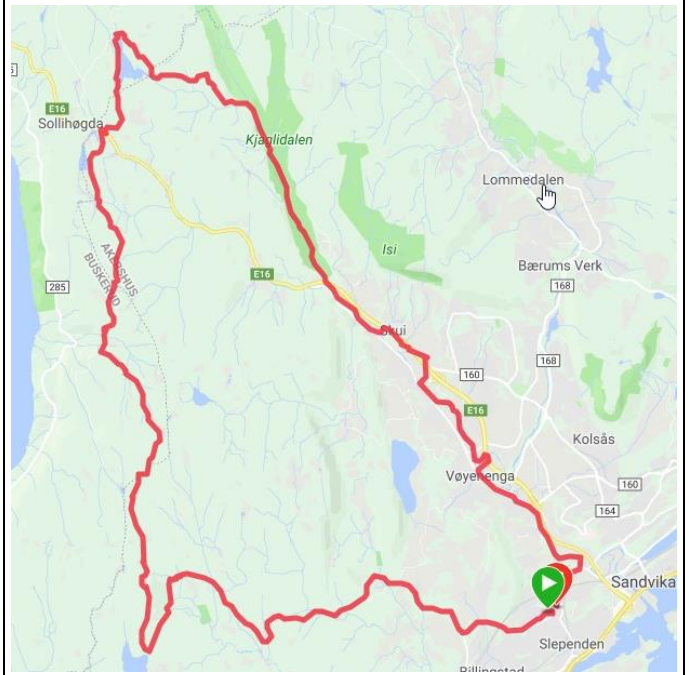
Videre på grus til Lindeberget, men så tilbake på middels krevende sti fram til Sollihøgda, hvor det kanskje farligste delen av hele turen gjenstod: Kryssing av E16. Østerrikske turister stopper definitivt ikke for syklistere ved fotgjengerovergang, selv om sykkelen trilles. Men nå var vi vel over det verste?

Neste stopp og matbit var Mustadkroken, etter nok en etappe på litt grus og til dels overgrodd og (selvfølgelig) middels krevende sti, eller en "studie i negativ mestringsfølelse" som det ble kommentert. Videre til Knappnæring som Ola mente var et beskrivende navn for hvordan det var å leve der. Ned til Kjaglidalen på sti av samme vanskelighetsgrad som tidligere. Nå var vi over det verste. Derfra grus og asfalt hjem.

Logget 41 kilometer.

Mvh Tron

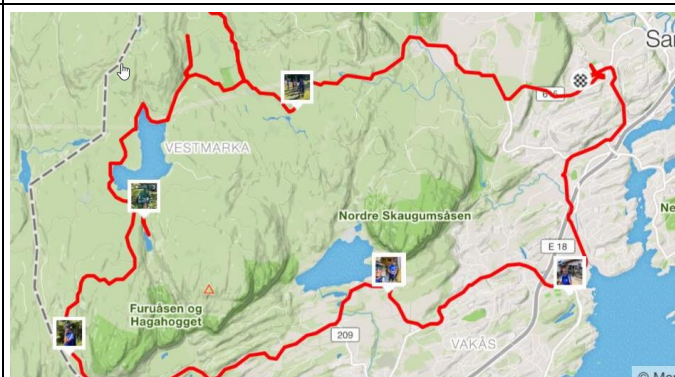
TourTråkk nr. 14 – Gruppe 2 - 3/8 – 2019

Møblert busskur ved Sem gjestegård

Nå har jeg forsøkt to ganger å skrive referat på FB, men har blitt «slengt» ut like før jeg skal trykke publiser, så nå gir jeg opp og legger kun ut et kort referat og selvforklarende bilder fra turen. Gruppe 2 besto av Hamid og undertegnede og vi dro sammen med gruppe 1 til Furuholmen og videre til Sandungen/Solli med noen avstikkere på veien. På avstikkeren til Lille Sandungen klarte vi å «finte ut» Kjell Støtta (se eget referat). Hvilepause i busskuret ved Sem gjestegård. Bollestopp på Holmensenteret.

Logget 41 km

Mvh Knut

TourTråkk nr. 14 – Gruppe 3 - 3/8 – 2019

"Mellom to stoler"

Av frykt for å falle mellom to stoler når ukas TT regnskap skal gjøres opp kommer herved et kort referat fra selvpoppnevnt gruppe 3 som kun bestod av undertegnede:

Da det har blitt minimalt med stisykling for undertegnede i sommer fristet det med stitur i dag, selv om ruta ble omtalt som "moderat" av ruteansvarlig stinerd Ola.

Karrieren i gruppe 1, stigruppa, ble imidlertid rimelig kort. På et vel steinete stiparti mellom Furuholmen og Sandvika falt bakhjulet på min sykkel av hele to ganger. Nødvendigvis ikke pga. elendig stisyklingsteknikk, men sannsynligvis senskader fra en smell sykkel i sommer (omtales ikke her).

Ved Sandungen gikk derfor undertegnede over til grusvei og gjorde et forsøk på å nå gruppe 2 (grusgruppa) som hadde planlagt bollestopp på Vollen. Jeg la ruta via Solli, Asker og Heggedal til Vollen. Ingen gruppe 2! Og etter en rundspørring etter blåkledd syklist i Vollen, ble det ganske klart at de ikke hadde vært her heller. (Forklaringen som framkom i ettertid, var at våre ruter hadde krysset på finurlig vis og at Knut og Hamid (gruppe 2) hadde knasket boller på HOLMEN!!) Så fra Vollen tok gruppe 3 straka vegen heim og noterte seg 46 km.

PS Forøvrig ingen referatverdige hendelser bortsett fra at gruppe 3 i noget god fart, ned Solliveien, litt ufrivillig, og kanskje litt av fandenskap, skremte vannet av to bilister som hadde parkert midt i veien for en bedagelig søndagsprat.

Mvh Kjell K

TourTråkk nr. 15 - 10/8 - 2019

Hvor gikk turen og hvordan kom vi dit?

Regn i lufta og midt i ferien til tross; 7 godt voksne menn og (må innrømmes) 1 mye yngre kvinne, møtte til tur denne lørdagsmorgenen 10 august. Hamid Besharati, Peter Svelander, Knut Petter Guriby, Erik "Skrue" Andersen, Jon Kåre Beisvåg, Ole Johan, Kristina Vestveit Nervold og undertegnede Dan-Evert Brekke.

At det var fare for litt regn på dagens Tour, var det nok lav odds på. Månen til regnvær dagene i forkant, er ikke dagligdags her øst på. Ikke rart Hamid var godt skodd, men lang regnbukse - den måtte selvsagt kommenteres. "Det er jo varmt Hamid" prøvde jeg meg med. Hamid, med Iran som fødeland, mente, og det sikkert med rette, at det vet jeg ingenting om. Buksen ble således værende på. Jon Kåre derimot, som også stilte med lange bukseben, lot seg derimot påvirke, men så er jo han også vokst opp langt fra Teheran og 40 grader i skyggen. Trøndelag er kjent for mye, men 40 grader i skyggen har han nok aldri opplevd. Dermed ble de lange buksebenene behørig fint rullet ned og opp i medbrakt sekk.

Som alle vet er Jon Kåre en lang mann, så avkledningen tok såpass tid at resten av forsamlingen fikk god til å diskutere alle dagens Tour forslag. I frykt for at Tour general Ola Nyhus skulle kritisere oss for manglende forslag, hadde undertegnede forberedt et utall antall traseer. Ja så mange, at referenten må se seg nødt til å refusere og kun navngi et par av dem her. Første forslag var en tur innom Ekeberg parken, Alna elven, kaffe og boller på Fyrstikk torget og så hjem på et eller annet vis. Andre forslag var Sollihøgda, Kleivstua og så Kongevegen tilbake til Lommedalen. Så langt var det liten entusiasme å spore. Men jeg hadde jo på forhånd varslet flere forslag, så jeg antok at man selvsagt ville høre dem alle før man avgav stemmer og dertil ris og ros. Forslag 3 og 4 har jeg glemt, og forslag 5 og 6 er refusert. Men mitt siste forslag nr 7 ble enstemmig vedtatt ved akklamasjon. Enstemmigheten kan man dog sikkert diskutere. Flere hadde sikkert glemt hvor de første turene skulle gå. Og når Kristina i tillegg bombastisk slo fast at "Jeg velger den siste turen for den går rett forbi mitt barndomshjem", ja da var det ikke noen som turte stemme for hverken Ekeberg eller Kleivstua og Kongevegen.

Men Kongeveg skulle det bli på den valgte ruten også, nemlig Kongevegen mellom Oslo og Kongsberg. Knut Petter smilte først sitt bredeste smil, men da jeg røpte at vi skulle sykle Kongevegen "feil veg", nemlig fra Lierbyen og opp til Tranby, da skiftet Knut Petter ansiktsfarge, og jeg så han angret på at han ikke hadde stemt for noen av de andre gode forslagene. "Jeg kjenner jeg blir Sliten allerede nå ved tanken" hufset Knut Petter. Men nå var valget tatt, og Jon Kåre hadde endelig fått av seg sine lange ben. Nesten 10 minutt over 9 o'clock trillet vi derfor av gårde. Vi tok strake vegen opp forbi hoppbakken nedenfor Hiktonåsen, forbi Elgkalven, Billingstad opp Åstadveien og ned til Skustadgata. Erik "Skrue" hadde allerede bedt undertegnede roe litt, spesielt i starten. Men nå er vel alle godt varme tenkte jeg og tok brått til venstre etter passering under jernbanen opp den superbratte solstadvegen. Man våkner da. 😊

Gjennom Hvalstad og indre veg forbi Askermuseet. En hilsen til vakten på Skaugum og så opp Sollivegen. Nei, "Her må vi ta til venstre så får vi en fin sti innerst i Hanevoldveien" ropte Kristina i front. Om det var akkurat her Kristina vokste opp, skal jeg ikke si, men hun var klart godt kjent. Stien hun valgte var smal og litt kronglete, men artig. Vel framme ved golfbanen, hadde vi fått litt avstand til de andre. Det gikk et par minutter før vi alle igjen var samlet.

Det vi ikke fikk med oss, var imidlertid at Jon Kåre hadde hatt et fall der inne i Skauen. Men det skjer jo noen og enhver iblandt, og Jon Kåre virket der og da lite berørt av hendelsen. Vi fortsatte derfor vår ferd mot kjekstadmarka. Fra golfbanen fulgte vi gamle Drammensveien like til Liertoppen der vi tok inn i Kjekstadmarka. Endelig litt grus for våre gode offroadsykler tenkte nok de fleste av oss. Stemningen var god og regnet holdt seg fortsatt godt unna. Knut Petter tok føringen slik at vi kom inn på en litt bedre sti enn den jeg hadde tenkt mot Skaptjern. Stien hans har sikkert også et navn, men her forblir den navnløs. Fin var den derimot. Og det sa jeg da også til Knut Petter da vi var ute på grusvegen ned mot Spikkestad. "Ja den er fin den" sa Knut Petter. "Jeg tenkte det var best at vi unngikk de sleipeste stiene, slik at vi unngår et fall til idag" fortsatte han. "Hvilket fall?", repliserte jeg forbløffet. "Jon Kåre hadde jo det fallet inni skogen ved golfbanen", fortsatte Knut Petter.

Som leder av dagens Tour, slapp jeg meg selvsagt rolig tilbake til Jon Kåre for å forsikre meg om at alt var vel til tross for en tur i bakken. Hans svar gjorde meg langt fra helt sikker på at så var tilfelle. Som ingeniør kunne jeg raskt konstatere at både ben og armer var intakt, men de indre organer er jo vanskeligere å analysere. Heldig da at vi hadde en lege blandt oss (Ole Johan). Så selv om Jon Kåre nok gjerne ville fortsatt turen, ble vi fort enige om at han stod av denne turen nå. Vi rullet rolig ned til Spikkestad stasjon, der Jon Kåre selv ringte hjem og bad om å bli hentet da "resten av gjengen vil ikke ha meg med mer 😊"

Før vi dro rakk vi imidlertid å ta vedlagte bilde, foreviget forran et Sykkelverksted selvsagt.

Litt kalde etter stoppen i Spikkestad, var det godt å få skikkelig fart på sykkelen igjen. Den nedlagte spikkestadbanen er gjort om til en nydelig sykkelsti og utsikten over Drammen og Drammensfjorden er formidabel når vi sykler nedover mot Lierbyen.

Om noen ikke hadde fått varme i kroppen vel nede i Lierbyen, så garanterer jeg ta de ikke frøs på det neste strekket. Den gamle Kongevegen, eller Paradisbakken som den heter nå, går rett opp nær en kilometer opp til Tranby. Gjennomsnittlig stigningsprosent vet jeg ikke sikkert, men det må vel være mellom 10 og 15 %.

Kristina, tok føringen og forsvant av syne. Peter hadde nok også gode ben og la seg på hjul. Undertegnede var lenge nr 3, men Erik kom fort på slutten. Kristina synes nok det var ufint å vente på toppen, så hun tok en liten ekstra tur ned for å samle flokken. Likevel viste det seg at vi klarte å miste Ole Johan der på toppen. Det er for øvrig ikke første gang vi har syklet om hverandre her på toppen. Men alle kom opp og alle kom seg også godt hjem. Men nå kom det forventede regnet, og vi fant det mest fornuftig å la alle komme seg hjem i det tempoet som passet hver enkelt best. Undertegnede dannet baktroppen sammen med Hamid, som var både varm og sliten og med smerter i sitt opererte kne.

Men også vi kom vel hjem. Jeg målte 60 km. Vi så noen hester og sauer, og selvsagt en mengde hunder.

Vel hjemme forsikret vi oss selvsagt om at også Jon Kåre var vel hjemme. Ved slutten av uken melder han om en rolig uke med minimal trening i tråd med legestandens anvisning. Han er nok snart tilbake. Kongevegen venter på deg Jon Kåre.

Med hilsen Dan-Evert

TourTråkk nr. 16 - 17/8 - 2019

Etappe 16 ikke for pingler!

De som virkelig elsker grisevær, kunne nok tenkt seg noen grader kaldere og noe sludd i regnet i dag, men for de ni fram møtte i morges var været absolutt grisevær nok! Akkurat under 10 grader oppe ved Vidvangshøgda og jamnt silregn på hele touren, gjorde at det ikke akkurat var jubel i gruppa da Dan-Evert punkterte akkurat der. Men før det hadde, og sikkert på grunn av været, vi faktisk helt glemt å bemerke og feire at vi faktisk hadde en debutant i dag også. Kanskje var det også fordi noen av oss landeveisryttere jo har stiftet bekjentskap med denne karen før i år, men for Kai-Erik Karlsen fra Nesøya, var det faktisk debut på TourTråkk, og trønderen viste altså at han slett ikke er noen reinspikka godværsryklist! Nå ja, vi la merke til at han nok hadde lett hjemlengsel da noen av oss forsøkte å foreslå en omvei hjem fra Sørkedalen, men heldigvis for Kai-Erik var det etter hvert flere som syntes alt annet enn omvei var det mest fornuftig på det tidspunktet!

Ellers besto etappe 16 av Siri, Bengt, Knut Petter, Dan-Evert, Jon Kåre, Pål Johan, Einar og Ola. Og turen gikk altså opp til Lommendalen og inn forbi Byvannene. Her var det stopp ved "Sitatkrysset" hvor Ola forklarte om bakgrunnen for navnet og raskt gjentok Ivar Aasens utsagn om at "Eitt ord i rette tid, seier meir enn mange andre". Dan sa han fortsatt ikke skjønnte hvorfor Steinar hadde sett på ham den gangen sitatet ble referert her ved "Sitatkrysset"....

Så tilbake til punkteringen. Her viste det seg at Mariannes gamle utsagn ved et lignende tilfelle for noe år side, "Den blir lengre nå man drar i den!" igjen skulle vise seg å holde stikk. Dan hadde nemlig helt glemt at han for noen år siden konverterte til 29" sykkel der han dro fram en 26" slange fra baklomma. Men den ble altså lang nok etter litt jobbing, og etter at Einar hadde fått varmen i kroppen etter et par hundre pump, var det jammen meg nok luft i den også til at vi kunne sykle videre. Siri hadde imens bedt pent om å få sykle rolig i forveien, men vi tok henne aldri igjen. Det kan nok tyde på at slangeskiftet til Dan nok ikke står til annet enn stryk. Siri rapporterte senere om trygg hjemkomst, bra.

Vel nede i Sørkedalen foreslo Ola denne "lille" omveien opp Lønnåsveien og etter hvert over til Østernvann. Men etter at Knut Petter hadde pekt opp i tåka og sagt at vi da måtte over selve Lønnåsen langt der oppe og litt opp og ned til, var det klart at interessen for omveien var laber. Forslagsstilleren selv var egentlig også godt fornøyd med at hans forslag slett ikke falt i god jord! Som nevnt over var det tydelig at hjemlengselen nå begynte å ri deler av gruppa, for vel over på Ankerveien forbi Fossum var det få tegn til at teten lenger brydde seg om halen med Ola, Dan og Jon Kåre. Debutant Kai-Erik har jo selv publisert at farten i front nok ble vel høy på ei sleip bru ved Haslum, med den følge at han gikk i bakken og fikk sår både her og der. Men brua var ryddet da halen passerte og vi kom etter hvert hjem ganske så hele, men søkkvåte alle sammen.

Når det gjelder utstyr i regnvær, ble ulike antrekk testet i dag. Fra heldekkende regntøy til ganske så kort. Konklusjonen er vel, ikke helt uventet kanskje, vi ble søkkvåte alle som én! Men vi tror kanskje at de som syklet i kortest antrekk lengtet mest hjem!

Snaue seks mil ble det, ei gråhegre ble observert oppe i Lommedalen og en laksefisker prøvde seg i Sandvikselva. Duggete briller får ta skylda for at vi ikke fikk med oss så mye mer fra naturens verden!

Ha en fin lørdag ettermiddag!

Mvh Ola

TourTråkk nr. 17 - Gruppe 1 - 24/8 - 2019

Tøffe forhold i gruppe 1, 8 ble til 3 ryttere!

Ved starten på etappe 17 var det 8 ryttere som meldte seg på i gruppe 1 av de til samme 20 som var på plass nine o'clock sharp i dag. Resten fordelte seg på StiTour og gruppe 2. På forhånd var det annonsert gruskruus i Lille

Birkerunden. De som i utgangspunktet var med var Dan, Kai-Erik, Pål Johan, Ole-Johan, Jan Erik, Rune, Ola T og Ola N.

Men før vi tråkket av gårde hadde Jan Erik fått etternavn. Han debuterte nemlig tidligere i sesongen, men har figurert i statistikken kun som Jan Erik. Applausen var derfor øredøvende da vi fikk bragt på det rene at Jan Erik også lyder navnet Skaug og bor på Hiltonåsen!

Allerede etter en snau km begynte utfordringene for gruppe 1. Dan, som på siste etappe hadde glemt at han hadde 29-tommers sykkel, men klarte å fikse en punktering med sin medbragte 26-tommers slange, hadde nå glemt at hadde punktert på forrige etappe, og da følgelig glemt å skifte tilbake til en 29-slange og sjekke dekket siden sist. For før passering 1 km hadde Dan punktert igjen, men denne gangen hadde han med en nydelig og jomfruelig slange i riktig dimensjon. Mens feltet tråkket rolig videre hjalp Ola-Ola til med slangeskift og oppe ved Vestmarksetra var gruppe 1 igjen samlet, men Dan noe preget av magadraget opp bakkene for å ta igjen teten. Så bar det rett gjennom Vestmarka mot Sylling. Siden Ola T var innom på denne etappen, måtte vi jo nevne at vi passerte det såkalte «Ola-T-skuret» ved Asdøltjern, hvor den nevnte mann fra Borgen søkte ly for uværet under en punktering for noen år siden, og brukte usedvanlig lang tid på jobben. Nok om det.

Nede ved Sylling og passering «Dan og Wilhelmsen bom», tok det igjen tid før Dan var i kapp med oss. «Ny punktering» ropte Dan ved ankomst, men nå ville han slett ikke være med gr1 lenger, men insisterte på å fikse hjul selv og opprette gruppe 4. Slik ble det, og gruppe 4 har rapportert om at det tok ca. en time å få luft i den fordømte slangen, og det endte med at han måtte søke nødhjelp av mann med fotpumpe i Sylling sentrum! Dan har jo tidligere lagt ut om sin irritasjon over hvor elendig det går an å lage disse sykkelpumpene, regner med at han har mer å fortelle om den saken i dag!

De sju resterende i gruppe 1 peilet seg nå inn på Finnemarka og tok av fra asfalten i Sylling opp og forbi Dammyrdammen i retning Nykjua. Nydelig vær og føre og praten gikk lett i gruppa. Herr Skaug, altså Jan Erik, innrømmet at han likte flater og nedoverbakker bedre enn oppoverbakker, og spurte stadig om hvor langt det var opp til Gapahuken hvor det var annonsert matpause. Men før vi kom dit varslet Pål at han syntes bakkene og kroppen ikke samarbeidet godt i dag og ville snu slik at han rakk andre planlagte gjøremål. Kai-Erik likte ikke at Pål

skulle snu alene og slo følge tilbake til Sylling, hvor de nå dannet gruppe 5 og fortsatte ned i Lierdalen og hjem. Så var vi bare fem som inntok nistepakker i gapahuken oppe ved det idylliske Nordre Sneisa-vannet. Ole-Johan og Jan Erik syntes det nå var nok med bakker for ei stund og ønsket seg en snarvei ned til Lierdalen på vår vei mot Eiksetra. Slik ble det, vi suste alle fem i god fart ned forbi Saga, og før vi tok fatt på siste klatringen i Finnemarka, ble de to, nå i gruppe 6, geleidet inn på Glittreveien og ned i Lierdalen. Så var vi tre igjen. Vi hadde heldigvis ikke kalkulert med kaffe og vafler på Eiksetra, for der var det stengt, men vi ble ønsket velkommen til å fylle vannflaskene våre av en stolt hane på tunet. Takk skal du ha hane!

Så ankom restene av gruppe 1 Lierdalen og Grøttegata og tok fatt på klatringen mot Tranby. Ola N brasket seg i bakken opp mot Kiwi vel vitende om at Strava-segmentet «Horekneika» lå der framme i brattbakken. Rune, som jo var debutant på disse trakter av marka, ble stadig fortalt hvor han var og hvor mange og lange bakker det var igjen. Høgdebakken på Tranby er jo en mental utfordring når en har kommet til Tranby og tror det bare er flatt resten! Men da Rune ble lovet at på toppen ventet en overraskelse, gikk bakken som en lek. Marmorobelisken på toppen ble beskuet i forbifarten og Rune var fornøyd(!). Ola T forlot oss ved Drengsrud for å sykle hjem til Borgen, mens Rune og Ola N fullførte klassikeren Lille Birkerunden via Asker golf og Kjærlighetsstien. Totalt 81 km.

Fra naturens verden: Beitende dyr som vanlig, en orm unngikk så vidt å bli delt i to. Ei røy mener jeg bestemt jeg så også, mange fine sommerfugler, øyenstikkere og et kjempevak i Nordre Sneisa ble også observert. Den stolte hane er nevnt og Rune så et av kronprinsparets rådyr ved Skaugum. Rene safarien med andre ord!

Mvh Ola

TourTråkk nr. 17 – Gruppe 2 - 24/8 - 2019

"Nå må du geare Merete"

Ola hadde annonsert gruskrusing for gruppe 1 og stigruppe for de som måtte synes det er morsomt og som ønsker seg passe utfordring. Marianne S. hadde ytret ønske om alternativ tour for en gruppe 2 kvelden før og undertegnede hadde meldt seg som gruppeleder og lovet en behagelig tour. I utgangspunktet var det 4 stk som bekreftet valg av gruppe 2, men etter at flere hadde overhørt at Ola måtte detaljforklare stiruta til stifinner Knut Petter samt at flere skjønnte at gruskrusinga kom til å bli å bli både lang og hard, så var det mange som meldte overgang til gruppe 2. Overgangsvinduet var fremdeles åpent og overgangene ble godtatt. Gruppe 2 besto plutselig av hele 9 stykker, nemlig Merete, Marianne B., Marianne S., Jon Kåre, Magne N., Eivind S., Bengt S, Hamid og undertegnede.

Det ble annonsert tour til Skoglund, opp Skoglundveien, Svartvann, Grønlandsveien og bollestopp på Gupu.

Mariannene la begge to ut i god fart opp mot Skui. Her ble vi tatt igjen av stigruppa som besto av Knut Petter, Lise og klatremus. Den høye farten i starten straffet seg og det ble skikkelig strekk i feltet opp til Skoglund. Ved porten inn til marka sto Lise og fulgte Siris regel #1 som sier at "den som kommer først skal holde porten åpen til alle har passert". Flott regel spør du meg.

Klatremus måtte her tre hjelpende til og foretok en rask gearjustering på Jon Kåre sin sykkel, som hadde fått seg en smell etter hans skogstur i Nordmarka dagen før. Hvem som kom først opp til toppen sier historien ikke noe om, men gruppa sto høflig og ventet på Marianne S. og meg som dannet baktroppen. I mellomtiden hadde stigruppa forlatt oss på en sti ut til høye, og siden har ingen hørt noe fra dem (referat).

Før vi la i vei videre mot Svein Eriks lem og Svartvann så fikk vi en lang utredning av Jon Kåre fra hans 5 timer lange tur gjennom Nordmarka og hjem dagen før, se video.

Svein Eriks lem var tørr og fin denne dagen og etter sikker passering la vi avgårde på litt humpete vei mot Grønlandsveien. Min kommentar om at det er viktig å ha rett gear på dette strekket skal vi forbigå i stillhet i dette referatet, kun nevne at kommentaren fort kunne ha endt i en kraftig økning i skilsmissestatistikken for Akershus.

Etter en liten stopp på toppen av bakken bar det videre mot Gupu. En forsiktig henstilling fra Marianne S. om stopp og boller ved Furuholmen ble promte avslått av tourlederen. Har man en plan så skal den følges, basta bom.

Ved Gupu ble det langbord, kaffe, boller, vafler og

chilisuppe (Hamid). Etter en fin stund i sola gikk turen hjem langs asfalten.

Logget 30 km.

mvh Knut

TourTråkk nr. 17 – Gruppe 3 (sti) - 24/8 – 2019 (Lise)

Sti-tour i nypreppa løype?

Knut Petter, Erik og Lise utgjorde sti-tour-gruppa denne lørdagen. Vi la i vei fra klubbhuset og samkjørte med gruppe to opp til Skoglund.

Jeg hadde fått med meg av tidligere referat at det var innført en ny "grindregel" og jeg gledet meg over å få stå "grindvakt" i Skoglundveien- til alle hadde passert. Egentlig en grei regel dette, synes jeg.

Det var grovt dekke på starten av Skoglundveien og relativt lite prating på veien opp. Vi skilte lag med gruppe to i krysset nedenfor langbakkbekken.

Da annonserte Knut Petter- at her starter stien til Ola. Hmm, tenkte jeg. Det var en bratt start. Erik syklet opp i rooolig tempo, Knut Petter fulgte etter, i hvert fall et stykke oppi bakken- og jeg TRILLET sykkelen hele veien opp- og gjorde meg noen tanker om hvordan dagens tour ville bli.

Starten var utfordrende, men det ble bedre etter hvert. Vet ikke helt om det var fordi jeg ble litt mer offensiv, eller om det faktisk ble litt greiere forhold etter hvert.

Vi hadde noen fine stistrekk underveis, og jeg la godt merke til at det var ryddet både kvister og trær for at stien skulle være sykkelbar. Ola og Kjell, er det slik at sykkelgruppa har fått dere som løyperydere også? Det var iallfall gjort et godt stykke arbeid- imponerende!

Jeg la også merke til at stien var merket med fine Jardarblå sløyfer :)

Ikke spør meg i detalj om alle stikryss etc, men vi havnet iallfall på Mikkelsbonn, og der tok vi en liten pause før vi våt, men morsom sykling stien opp til Grønland.

Der ledet Knut Petter oss inn på en sti- som var ganske så godt gjemt. Inne i krattet møtte vi to personer som var ute på skogstur- som kommenterte at det så ut som om vi hadde det gøy! Jo, jo- noen hadde det nok mer gøy enn andre til tider, men også jeg er enig i at det var gøy.

Vi fikk et lite strekke på grusvei, før vi krysset Vestmarkveien og dro inn i lysløypa.

Der måtte jeg ta en liten stopp; kantareller og steinsopp sto helt inntil stien.

Akkurat da tenkte jeg faktisk på gjengen som var på gruscruise. De kom ikke til å legge merke til en eneste sopp, langt mindre ville det i så fall kvalifisere til en stopp, men for meg var det mer enn god nok grunn til en liten stopp.

Det er det fine med å ligge bakerst på stisykling. Ingen vet jo egentlig hva du plundrer med der bak. Om du plukker sopp, eller sitter fast i gjørma.

Min Garmin har ikke blitt ladet etter at den gikk tom for batteri på Dovre under Trondheim- Oslo, så jeg vet ikke helt hvor mange kilometer det ble, men kanskje rundt tretti?

Hørte sauebjeller og så noen bikkjer, og for å være ærlig, hadde jeg mer enn nok med å se hvor jeg syklet!

Det var vått, glatt, slitsomt og hyggelig. Altså: en fin tour denne gangen også.

PS. For mer nøyaktig løypebeskrivelse, ser jeg Kjell har foreslått denne turen på morgendagens tour-tråkk. I alle fall store deler av løypa.

Mvh Lise

TourTråkk nr. 17 – Gruppe 3 (sti) - 24/8 – 2019 (Knut Petter)

Første offisielle tour på gjenåpnede stier

Ola har tidligere hintet at han og Kjell har vært ute i Vestmarka funnet noen gjengrodd stier som de har kvistet og ryddet så de skal være sykkelbare. Så da tour- og stiryddgeneral Ola annonserte at tour 17 skulle være debuten på de nye stiene, forventet jeg at det skulle bli litt oppmerksomhet rundt begivenheten. Kanskje ikke taler og snorklipping, men noe oppmerksomhet. Stor var derfor overraskelsen da stirydderen selv annonserte at han skulle lede grustouren og ikke guide oss gjennom nye spennende stier og motta velfortjent ros og kred og likes og kudos eller hva det nå heter for tiden.

Ved oppmøte nine o'clock var det bare Lise, Erik og Knut Petter var klare på at de skulle på stitour, mens vi synes vi oppfattet noen uklare svar fra noen av de som var med i gruppe 2. Etter en kort veibeskrivelse fra Ola dro vi etter gruppe 2 som skulle samme vei til Skoglund. Vel oppe i Svartvannsveien skulle stiggruppen svinge av opp i Brekkedalen. Vi stoppet opp i håp om å få med oss noen flere, men nei, første offisielle tour på gjenåpnede stier ble med kun 3 deltakere.

Touren gikk nesten til enden av en gjengrodd vei oppover Brekkedalen hvor stien tok av opp en bratt bakke til høyre. For sikkerhetsskyld hadde "noen" hengt opp et lite rødt og hvitt merkebånd så vi skulle være helt sikre, kan sees over hjelmen til Erik. Oppover bar det og vi kunne se tydelige tegn på ryddegjengens innsats og noen få steder så vi noen diskre Jadarblå merkebånd. Glatte steiner hadde de ikke klart å tørke så vi fikk noen ufrivillige stopp, men plutselig var vi oppe på skiløypa som går mellom Burås og Sollihøgda. Det var mye kortere opp til skiløypa enn jeg hadde forventet.

Vi fulgte så skiløypa til Burås og tok inn på blåmerket sti via Damefallet mot Mikkelsbånn. For en innfødt bæring blir det lett litt mimring og tenker på at her gikk skiløypa en gang i tiden før den ble lagt om på 70-tallet. Da var Damefallet en real utfordring for mange, mens andre synes det var spennende krydder på skituren. En annen som mimret var Erik om den gang Klatremus var Racermus og hadde fartsetappe mellom Burås og Mikkelsbånn, på tid, lenge før Strava. Da svedde han over lyng og mose og bare touchet nedpå en gang iblant.

Med beklagelse måtte han konstantere at idealsporet ned Damefallet hadde grodd igjen. (På venstre side på myk skogbunn i nedre del av bakken når du kommer fra Burås, hvis det er noen som har lite å gjøre.....). Ingen av oss tok tiden, men etter å ha brukt langt over det dobbelte av Racermus sin rekord, kom vi fram til Mikkelsbånn. Det var inklusive litt sopplukking.

Etter en matpause på Mikkelsbånn bar det opp skiløypa til Grønland hvor neste gjenåpnede sti ventet. Ut fra vollen på Grønland litt til høyre for den gamle nedlagte skiløypa (med alle de morsomme utforbakkene, sukk) fant vi stitråkket som vi fulgte i slake utforbakker nedover åssiden. Også her er det spor etter stiryddernes innsats med stirydding og fjerning av vindfall. En meget fin sti som kan anbefales særlig på tørre steiner. Etter hvert kom vi ut på skiløypa igjen som vi fulgte ned til vi kom ned på veien mot Sandungen ved sauekveet. Vi krysset rett over veien og tok noen smårunder på stier ned mot Vestmarksetra, inklusive sopplukking igjen, før det ble strake veien hjem.

Fra naturens side: Tja si det. Bortsett fra at Lise som vanlig hadde blikk for både sopp og bær, var vi nok for konsentrerte om de nye spennende stiene til å registrere så mye annet.

En flott tour som ikke var på mer enn 27 km.

Mvh Knut Petter

TourTråkk nr. 18 – Gruppe 1 - 31/8 – 2019

Slett ingen tour på gjengrodde stier!

Kjell hadde annonsert sti-tour på dagens tourtråkk og da klokka hadde passert ni- begynte vi å speide etter forslagsstilleren. Noen minutter over ankom Kjell i full (ut)rustning - dvs i antrekk for terrengsykling. Grunnen til litt sen ankomst var rett og slett at han ikke fant albuebeskytterne. Ti mann og jeg ville være med på sti- tour.

Etter en snartur oppom Emma Hjort syklet vi forbi Skoglund og opp til Bråtan, men først fikk vi et par punkteringer. Mens Erik la inn slange i sitt slangeløse bakdekk ved Kirkerudbakken hadde vi andre syklet opp til Skui- og der måtte Dan Evert også legge inn ny slange. Dan Evert ga Kjell god verbal støtte mens han fylte luft i dekket. Dan Evert sin pumpe, som satt så godt fast på sykkelens at det ikke var verdt å prøve å ta den av. Oppe på Bråtan var det Bråten som syklet lett i front. Et morsomt parti som ledet oss til Skoglund, der det igjen bar oppover.

Vi tok så den nylig kvistede stien opp til Skiløypa "mellom" Lindeberget og Burås før vi syklet det etter hvert så omtalte Damefallet (ikke på gjengrodde stier), før vi tok en liten pause på Mikkelsbonn. Så bar det videre opp til Grønland på den gamle skiløypa. Det fikk vi jammen full servering- storoverskudd av mat etter fest dagen før. Så kom det vi hadde ventet på - den nyridda stien som "noen" i gruppa hadde preppa for oss- den gikk sør for

den ordinære skiløypa ned til Grønlandsveien. Det var jo den fineste delen av dagens tur, syntes jeg.

Vi fortsatte så nedover forbi Vestmarksetra i lysløypetraseen og dro til slutt forbi Ringi gård og over til krysset nede i Tanumveien, der vi ønsket hverandre god helg.

Det ble vel cirka tretti kilometer.

Jeg så ingen dyr på turen og knapt noen andre enn oss som var på tour sammen.

Ingen store uhell- for min del var det et kne som gjerne skulle hatt en knebeskytter, Olav savnet kanskje også beskyttelse der det ble en bråstopp.

De som var med på turen (panoramabildet har dessverre gjort at noen har fått litt uvant fasong...) Fra venstre: Erik, Dan-Evert, Knut-Petter, Tron, Conny, Bård (dvs- ser bare litt av de gule sokkene til Bård), Kjell, Ola, Narve og Olav.

Mvh Lise

TourTråkk nr. 18 – Gruppe 2 - 31/8 – 2019

Hvor er Hamid?

Litt forsinket rapport fra nytt medlem i både fysisk gruppe, og nå også medlem i Facebook gruppen, fra en hyggelig tur med Jon Kåre, Knut, Hamid, Ole Johan og undertegnede sist lørdag morgen. Touren gikk via Sollia, Sørsetra, Kleivstua med en god pitstop etter en leterunde etter Hamid som jaktet sine solbriller. Rask hjemtur via Lommedalen og Bærums Verk ga en fin avslutning på turen. 5.8 mil og ca. 3 sykkeltimer.

Mvh Jan-Erik Skaug

TourTråkk nr. 18 – Gruppe 3 - 31/8 – 2019

TourTråkkpoesi

Med litt antipati for sti,
Dannet Helle og jeg group three!
Vi var slett ikke daffe
Bærums Verk hadde kaffe,
Det kunne ikke bedre bli
(Og mer har vi ikke å si!)

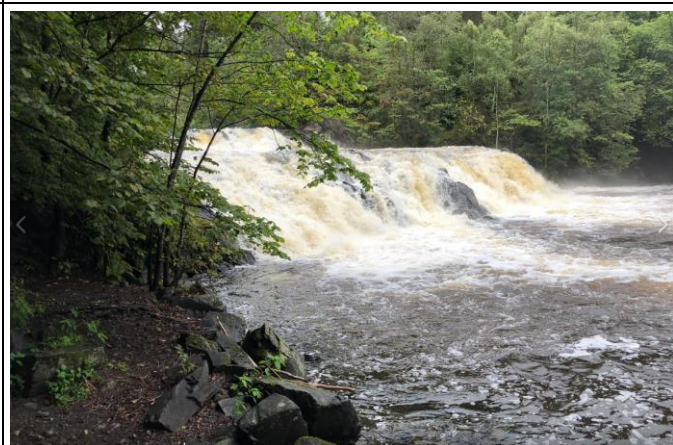
mhv Helle og Marianne

TourTråkk nr. 19 - 7/9 - 2019

Boller på Brunkollen

Dessverre ikke noe referat fra denne touren (Øyvind Foyen!!!), kun bilder

TourTråkk nr. 20 - 14/9 - 2019

De som ikke dro på høsttour

Først og fremst er jeg usikker på TourTråkk etappe 20 fra Valdres skal kunne godkjennes. Trodde det var oppmøte på klubbhuset som kun var godkjent. Her er i alle fall en kort oppsummering av TourTråkk etappe 20, bestående av

Ole Johan Sundsold og undertegne. Trodde en stund jeg skulle bli alene, men klokken 08:58 var vi to. Valget av trase gikk mot Vestmarka og Sollirunden, via kjærleikstien, til Skustadgata, opp Solstadveien til Hvalstad. Videre tok vi veien inn via Brussetveien og opp Olavs sti til Jansløkka skole, rundt Semsvannet via Berg gård til Semsveien. Opp mot Solli gård ble tempo økt og undertegnede måtte si pass 40 meter fra grusveien opp mot Solli. Ola Johan ventet på baktroppen (meg) ved Solli Gård, hvor tanken var en rast med bakst. Men baksten måtte vente, fordi der var det stengt. Vi tok uansett en liten pause, hvor Ole Johan fikk seg en firbent venn som elsket å bli tatt på. Her var den ingen hundesykdom å se heldigvis. Så bar det inn langs grusveien før vi kastet oss ned stien til Sandungen, Vestmarkveien og til Furuholmen hvor vi endelig fikk litt bakst, bestående av vaffel med bringebær og krem og en kringle som vi delte. Vi var enige at turen var fin før vi sa hei og hå ved Ringe gård. Det ble bare 40 km i dag på årets første høstdag temperaturmessig. Mye fine farger langs vår tur, flere hundeeiere med hund i bånd ble passert, langhornskuene kose seg ved Semsvannet og tre sauer som nesten måtte dyttes bort ved Sandungen. Takk for turen med Ole Johan. Neste helg glimrer jeg med mitt fravær og deltar istedenfor på Totens Tøffeste. God helg

Mvh Narve

TourTråkk nr. 20 – 14/9 – 2019

Årets høsttour

Ikke noe referat, bare noen bilder, se Facebook

TourTråkk nr. 21 – 21/9 – 2019

Jardardagen 2019

Men på etappe 21 stilte 2 damer og 9 menn til start. Elisabeth, Marianne S, Conny, Jon Kåre, Øyvind, Erik, Hamid, Einar, Kjell K. Støtta, Dan-Evert og Ola var med. For de som skulle arrangere Jardardag senere på dagen måtte det bli en kort etappe, men vi ble raskt enige om å holde gruppa samlet fra starten og se hvor mange som ville ut på lengre tur. Øytur til Nesøya og Brønnøya ble foreslått og vedtatt.

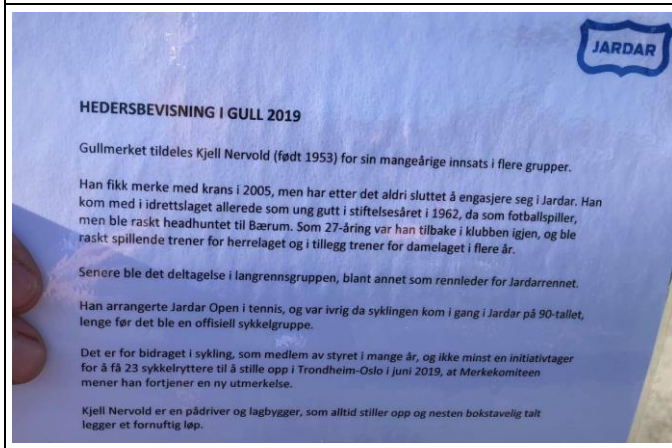
Bare en km inn på Nesøya fintet Ola seg ut til høyre da han plutselig oppdaget en sti i ei kløft som lignet på en sykkelvei. Alle bortsett fra Elisabeth gikk på finta, hun fortsatte med stø kurs mot Brønnøyabrua for å sjekke forholdene der. Marianne angret nok på at hun lot seg finte da det viste seg at stien var svært så bratt, om enn ikke så lang. Hun var nær ved å miste gruppa før vi var tilbake på hovedveien og enda nærmere ved å miste motet og danne sin egen gruppe. Men en enstemmig ventende gjeng avsto hennes forslag om egensykling og med ett var ei samlet gruppe klare for å entre Brønnøya. Brua var lagt ut og Elisabeth hadde sjekket at alt var klart. Kjell Støtta var litt sleivete i bakken ned mot brua og gikk i bakken med en brak. Heldigvis ble følgene mindre enn brakket, så han kom seg tilnærmet uskadd videre.

Så bar det medsols rundt Brønnøya i finværet, praten gikk lett og pulsen var under kontroll hos alle i feltet. Dan syntes dette vare en så ny og deilig følelse at han meldte overgang til Group Three Antisti på permanent basis. Søknaden er nå til behandling i gruppa.... Ved Langårbrygga var det solbading og gruppebilde, før vi satte kursen tilbake til Jardarhuset og arrangementet som ventet der. Vi tok en avstikk via Furuholmveien for å få med oss et lite offroadparti langs stranda. Igjen mistet vi Elisabeth, eller kanskje det var hun som mistet oss, men på brua over til Nesøya stod hun klar og filmet alle trygt både over brua og opp den bratte Støtta-bakken!

Ved brua over Grønsund var det stopp for utskillelse av gruppe 1, altså de som skulle sykle litt lenger. Tror den ble til 3-4 mann, Einar, Conny, Øyvind og Kjell K?, mens resten dro på Jardardagen eller hjem til andre gjøremål.

Touren ble på 20 km og naturen bød ikke på noen store overraskelser denne lørdagen.

Mvh Ola

TourTråkk nr. 22 - 28/8 - 2019

Ny grusdefinisjon

Referat fra dagens hurtigtourtråkk (for egen del). Tusen takk til Jon Kåre, Siri, Knut, Ola og undertegnede som presist møtte utenfor Jardarhuset i godt norsk høstvær. Ola hadde kledd seg i regntøy fra topp til tå og var dermed svært skuffet over at ikke yr innfridde denne morgningen.

Det ble på rekordtid konkludert med grus og asfalt som underlag og snuten ble vendt mot Lier og raskeste vei gjennom Vestmarka. Ned til Sylling gikk det i ett behagelig turtempo, derfra, mot Tranby og opp mot Hennumhagan (opp den bratte grusveien, også kalt traktorveien) skilte undetegnete lag med resten av gjengen. Det behagelige tempoet ble endret til høy puls og litt sure bein grunnet en avtale hjemme. Jeg håper at de fire andre fortsatte en behagelig hjemtur over golfbanen i lett regn. Takk for turen!

Mvh Kristina

Et lite supplement fra min side:

Ola hadde avertert med grus og asfalt istedenfor sti ettersom det hadde regnet mye den siste tiden. Inntil Kristina forlot oss hadde Ola sine ord i behold, men rett etterpå viste det seg at grusdefinisjonen til Ola var litt uforståelig for resten av gruppa.

Fra toppen av Hennumbakken dro vi rett venstre og holdt oss stort sett på våte stier og i lett duskregn helt til vi kom ut på Solliveien hvor valget sto mellom «til høyre og rett hjem» eller «til venstre og bollestopp ved Furuholmen». Jon Kåre ble fristet av boller, så vi dro da via Solli, Sandungen ned til Furuholmen.

Her var det fyr i peisen og vi fikk varmet oss litt både med peisbål, kaffe og varm sjokolade samt gode vafler. På tur ned ble det mer regn, som ble avsluttet med styrtregn det siste strekket før varm dusj/badekar i det enkelte hjem.

Fra naturens side kan det rapporteres om masse sopp (stort sett uspiselig), store flokker med Kanadagjess samt spor etter masse kyr med dårlig mage.

På bildet under kan man se at gruppen stort sett fremdeles er i sjokk etter stituren.

Logget 50 km.

Mvh Knut

Ola Nyhus **Knut**, la du ikke merke til alle de fine grusveiene oppe i heia ovenfor Lierskogen? Og traktorveier er da vel ikke sti? Til og med digre bruer, ref bildet over, ble forsert, ei heller sti.....

Liker · Svar · 6 d

Jon Kåre Beisvåg **Knut** **Dagfinn Helgesen** Referatet gir en helt riktig beskrivelse av turen som gikk på stier 🤔, grusveier og asfalt.

HokksundTouren

Hvem, hvor og ellers: Mange hadde nok savnet den årlige turen fra Hokksund, men været i sommer samt buss for tog i en lengre periode hadde ikke vært fristende nok for tour. Nå hadde imidlertid signal- og skinnegjengen i organisasjonene som har ansvaret for slikt fått orden på tingene, og da det i tillegg var meldt skyfri himmel var valget lett. Litt før 08:24 møtte følgende glade syklistar opp på Sandvika stasjon: Svein Erik, Erik Klatremus, Einar, Ola, Lise, Kjell, Jon Kåre, Narve, Dan-Evert, Ole Johan og undertegnede.

VY-appen godtok ikke kjøp av sykler og ettersom konduktøren var i godt humør denne dagen slapp vi unna med kjøp av enkel billett. På tur bort til Hokksund så vi til vår store forskrekkelse at det var julekortstemning i høyden og noen begynte å bli engstelige for om dette ville gå bra uten piggdekk.

Etter å ha overtalt en ung dame med hund til å ta det sedvanlige gruppebildet på Hokksund stasjon gikk starten kun litt over sharp. Ola hadde på forhånd orientert gruppa om at det var kaldt i høyden og at det ikke ville være særlig snart å sykle fort opp bakkene, for så å måtte vente på toppen. Konklusjon; gruppa skulle være noenlunde samlet hele touren.

I bakkene opp til Vrangla gikk det i fint tempo og da vi nærmet oss 400 m.o.h. dukket snøen opp, men heldigvis var det bart i hjulsporene og dermed ikke glatt. Etter en kort stopp ved Vrangla, uten bading denne gangen, gikk turen videre til Glitre via Store Sandungen. Det var mye løs grus på dette strekket og undertegnede gikk på en sigepunktering. Med god hjelp fra Einar og Ola gikk slangeskiftet greit og vi kunne tråkke litt på langs Store Sandungen. Ved krysset før Glitre tok vi igjen resten av gruppa. I bakkene opp mot Sneisa stakk Kjell og Dan-Evert av i front for å «kveikje» bålet ved gapahuken der, men ettersom det var ingen som hadde med seg fyrstikker så måtte matpakken og kaffen inntas uten koselig leirbål. Mange passet på å skifte til tørre klær ved gapahuken før turen gikk strake veien til Sylling. Bading i Nykjua fristet ikke denne dagen ettersom touren stort sett gikk i minusgrader gjennom hele Finnemarka.

Ved Dan Everts bom i Sylling var det en liten stopp i gruppa, med unntak av undertegnede som benyttet sjansen til å få et lite forsprang opp bakkene i Engerkleiva. På toppen var pulsen høy og jeg ble tatt igjen av Kjell og Dan Evert. Etter litt strekk i feltet mot Sandungen samt et lite (u)kontrollert fall av Lise på toppen av kneika før Sandungen (se bilde) gikk touren strake veien hjem.

Fra dyrenes verden: Stor sett bare fårikåklare sauer å se på diverse jorder.

Logget 73 km.

TourTråkk nr. 23 – Gruppe 2 - 5/10 – 2019

Alene med Marianne S.

Frisk høstmorgen 1,8 °C, høstfarger og assosiasjoner om at sykkelsetongen er på hell, og slik var oppmøtet på Nine o'clock sharp tour ved Jardarhuset denne lørdag morgen kl. 09:02:

Undertegnede var i ferd med å rulle av gårde fra Jardarhuset i ensom majestet og hadde akkurat oppnevnt seg selv som dagens referent og referattittelen var klar: «Alene fra Jardarhuset». Akkurat da kom det til syne en sortkledd syklist langs alleen ved Bjørnegård. Den sortkledd sykkelrytteren, med ny sykkeljakke kjøpt på supertilbud hos Birk i går, svingte inn mot Jardarhuset. Det viste seg etter hvert at sykkelrytteren var ingen ringere enn en godt innpakket Marianne S! Og med ett var oppmøtet fordoblet! Og jeg var reddet. Da hadde jeg noen å skryte til om den fantastiske Italiaturen jeg hadde vært på uka før!

Da det ikke fra noe hold forelå noe forslag til rute ble det etter en kort meningsutveksling klart at vi ikke skulle starte med motbakke. Og at ruta videre skulle inneholde så lite som over hode mulig med motbakker. Vi satte derfor kursen ned mot Bjørnegårdsvingen. Og ble, på litt uforklarlig vis, enige om at stigningen mot By var tilnærmet flat. Marianne ville plante flagget der. Og så kunne jeg sykle videre inn i skogen så langt jeg ville. Som sagt så gjort.

Det ble lite sti og grusvei, eller nye spennende traseer. Med ett unntak for en avstikker inn i boligfeltet bak Bryn kirke, steder ingen nine o'clocker hadde satt sine dekk før, og ut igjen via Langeleiken barnehage.

Marianne klagde litt på dårlig kondis, men farten var rimelig grei på veien oppover, og mer enn nok pust igjen til at praten gikk greit. Et visst tempo måtte holdes for å holde varmen. Ved ankomst By var Mariannes andpustenhet på et så lavt nivå at dette med «dårlig kondis» ikke virket sannferdig. Og ikke kan jeg tro at fornemmelsen kunne skyldes latskap heller(?)

Etter å ha dokumentert ankomsten til By med en selfie returnerte Marianne via Gamleveien og stien langs Lomma og

noterte seg 28 km (ref. Strava)

Jeg fortsatte i full stillhet og ensomhet inn i marka, og valgte ved Tverrelva å sette Løvlia som mål. På veien dit så det slik ut:

Og temperaturen i fingre og tær sank raskt videre ned mot 0 °C. På veien innover var det lite liv å se. Kun en mann med en storhjulet, terrenggående elektrisk sparkesykkel og elghund i bånd. Og en yngre mann i ferd med å fylle to stålbøtter med vann i elva.

Et godt stykke før Løvlia ble det litt brått stopp på grunn av høy vannstand i kryssende elv. Her krysser altså elva over veien og ikke motsatt, hvilket er mest vanlig. Tanken på å ta fart og la det stå til over elva falt raskt i grus ved tanken på et havari midtveis og en dyvåt retur på 25 km i 0 °C.

Etter et lite forsøk på å komme videre på en sidevei, som etter hvert forsvant som dugg for solen, ble det stemning for retur. Den gikk via vestsiden av Lomma,

Gamleveien og strake veien hjem til et varmt badekar, som måtte toppes flere ganger med varmt vann.

52 km notert.

Takk for turen!

Mvh Kjell «Støtta»

TourTråkk nr. 24 – 12/10 – 2019

Tur til Løvlia med 6-hjerters vaffel og en havørn!

Gjengen stod klar 9 sharp. Løypa var klar, og målet var Løvlia. 8 mann alle, Narve, Dan-Evert, Finn, Kjell K. Støtta, Jon Kåre, Rune, Ola og Klaus.

Vi trådde i gang fra Jardarhuset opp langs Sandvikselven, og stien langs elva fra Tangen busstopp mot Vøyenenga var nå åpen etter langvarig stengning pga ny E16. Videre opp til Glassverket skole og stien langs eleven som nå har skiftet navn til Lommedalselva. Delmålet var å komme i samlet flokk opp til Tobonn langs Lommedalsveien. Der startet tourens første bakkeetappe opp mot Kampen og ut i skogen. Litt spredning i feltet opp bakken, men samling på toppen ved Rognlivannet. Vi krysset grensen inn til Oslo, mens noen av oss trillet syklene og noen drevne på sti

sykklet. All var så på sykkel igjen ned bakken mot Storbekkhytta. Vi stoppet nedi bakken og studerte den 'nye veien' over til Kampeseter og Trehørningen. Den veien får vi ta igjen ved på en annen Tour.

Så i samlet felt og rolig tempo fra Storbekkhytta og opp mot Hegglivann. Kjell K. Støtta hadde forpliktet seg til å passe barenbarn og forlot gruppen etter Heggelivannet og havnet i Sørkedalen og tok veien hjem derfra. Langs Hegglivann gikk det strålende og Narve som lokal kjent var tydelig på at vi skulle holde til venstre. Det gjorde vi, og havnet inne på tunet til en hytte. Etter det holdt vi ikke lenger til venstre, i alle fall ikke de fleste..... Det var nydelig utsikt over Hegglivann og en havørn (!) fløy forbi. Vi fortsatte nordover i ikke så samlet felt lenger, siden Narve ble hengende litt etter og fortsatt valgte å holde til venstre da han et øyeblikk ikke så halen på feltet foran. Da ble det til at tetfeltet tok sporet på østsiden av Storflåtan mot Damtjern, mens Narve tok strake veien til Damtjern. I bakken opp fra Damtjern og Stubbaldalen mot Løvlia tok vi igjen en smilende Narve, og vi var igjen et samlet felt. Fint tempo inn til Løvlia.

Vi var spent på rasten på Løvlia siden de nå har nytt bestyrerpar. Der var ting på stell og vaflene var perfekte. Noen i gruppa ble henrykt over at de nå serverte vafler med 6 hjerter, fullkommen symmetri, lette å brette og dele og til og med kjempegode! Terningkast 6 selvfølgelig.

Det var et par ting som vi lovte ikke å nevne i referatet, blant annet at en av deltagerne hadde ny f...ll d..pet s.....kel, så det nevnes ikke. Det var en annen ting også, men det husker jeg ikke hva var, så da er vel det greit! Men veldig hemmelig var det.....

Fra Løvlia tok vi den våte og sleipe stien ned til veien som passerer under Gyrihaugen. Derfra gikk det nedover forbi Plassedammen og til Tverrelva. Kryssa over til østsiden der og kjørte på i bra tempo til By. Tok Gamle Lommedalsveien til Bærums Verk. Hjemlengselen kom så snikende og de forskjellige satte forhjulet hjemover, takket for touren og ønsket hverandre en fortsatt god helg

Med 6 hjerters hilsen, Klaus

TourTråkk nr. 25 – 19/10 – 2019

Årets korteste referat?

Været var kanskje ikke det beste Kristina, men du gikk glipp av en tur med 3 staute karar som nettopp har gjennomført TourTråkk 25 på skapelig vis. Litt asfalt til Holmen. Så sti til Asker kirke og opp til Golfbanen. Derfor delvis Tråkking på nye stier (bekker) rundt den samme golfbanen. Da Kjetil måtte hjem kl. i tide (tilpasset avslutning av guttas Fortnight runde på playstation), så tok vi asfaltvegen gjennom Skustadgata hjem. Alle passe våte slitne og fornøyde. 🚲🚲🚲👍

Ønsker dere alle en flott helg.

Mvh Dan-Evert

TourTråkk nr. 26 – 26/10 – 2019

Som hodeløse høns

Jeg vet det er hakk i plata, men jeg må bare hakke på: Ola `Gaiden` Nyhus er bare helt rå på sykkelstifinning. Denne gang i de kystnære områdene Henie Onstad, Veritasparken og Fornebulandet. Kombinasjonen av hans Garmin, eget hode og et par andre gode stifinnere i gruppen, gjør at vi andre mer normale tourtråkkere, i dag ti i tallet utenom Ola, bare kan dingle etter som hodeløse høns og bli oppvartet med den ene åpenbaringen etter den andre hva gjelder stier, strandidyller, sykkeltekniske utfordringer, bortgjemte digre bautakunstverk som «Ragnarrok # 117» (Veritasparken) eller millionvillaer med utsikt i alle retninger.

Ytterst på Fornebulandet tok Kristina, som eneste kvinnelige innslag denne siste oktoberlørdagen, et gruppebilde. Det legger hun selvsagt ut på denne strengen, slik at de elleve høstsyklistene som trosset temperatur og sleipe røtter, kan beskues og beundres sammen med den flotte naturinnrammingen. For å utdype «sleipe røtter» og HMS i Jardar Tourtråkk: Til tross for sleipt høstløv, noen gjørmete partier, glatte trebruer og noen steinknudretesmalebratte sekvenser (sånn som Eirik og Ola elsker det med andre ord), virket det som alle holdt seg sånn rimelig på to hjul. Noen utrop som varslet bare-nesten-kontroll, blant annet fra balansekunstneren Kjetil, som liker å utfordre seg selv både her og der, kunne høres innimellom, men alle kom seg helskinnet langs strandkanten til Lysaker Brygge.

Der dro fem av oss hjemover, gruppe 2, mens gruppe 1, de seks mest utholdende (!?), minst skulle en runde ut på Bygdøy før retur. Så rapport fra gruppe 1 kommer, ikke sant, Kristina? Fem av oss dro altså «hjemover», Kjell, Narve, Klaus, Ole og Joar. Jeg skriver «hjemover», for rett hjem kan det ikke bli, når Ola får velge trasè. Jeg skal ikke engang forsøke å forklare hvor vi syklet, men fra Lysaker gikk det i hvert fall på nordsiden av jernbaneskinnene. På sti, må vite. Og Narve bidro her sterkt til at selv Ola og Kjell fikk sykle på nye stier vestover mot Sandvika. Vel hjemme stod det 38 km på min computer. Og med mitt sirkulasjonssystem var det på høy tid å komme seg inn til opptining av tær og fingre... Og: I slike `stive` øyeblikk kan jeg ikke noe for det, jeg får assosiasjoner og sterke dragninger mot andre steder hvor jeg også har syklet i mitt liv, så som hotell Hispania,

Mallorca, Orihuela, Torrevieja, Horadada og så bortetter... Det forundrer meg ikke om flere av dere trækker til med lørdagssykling fra klubbhuset her i Norge enda noen uker - 30 Tourtråkk på rad må da for eksempel være et greit mål? Men fra min side: Takk for årets siste Tourtråkk!

Referent: Joar

Flott referat Joar 🤔 resten av gruppa dro innover til Bygdøy, hvor vi prøvde oss på kjente og ukjente stier. Erik guidet! Vi ble underveis enige om at Rune skulle skrive referat 🍌 han kommer selvsagt med noen flere betraktninger om trasé 🤔 totalt logger jeg 55 km.

Mvh Kristina

Takk til deg Joar, som skrev supert referat fra første del av TourTråkk #26!

Fra denne første delen, hvor hele gruppen var samlet, så vil jeg bare legge til at ett av mange høydepunkter for gruppen (kanskje det aller største?) på veien, var turen innom Narves barndomshjem.

Registrerte også at Kjetil bevisst eller ubevisst beveger seg mye mot venstre om dagen. Om dette skyldes at han er påvirket av diskusjonene mellom Abid og Trine i partiet Venstre, vites ikke. I hvert fall klarte han å hisse på seg både fotgjengere og bilister med sin tidvise «langt til venstre» plassering i veibanen.

Etter at gruppe 2 vendte nesa hjemover fra Lysaker, satte gruppe 1 (Kristina, Olav, Jon Kåre, Erik, Kjetil, og undertegnede) fart i retning Bygdøy.

Siden undertegnede var den eneste i gruppe 1 som ikke hadde skrevet referat i 2019, så ble den saken avgjort på raskeste måte. Problemet var at referenten ikke hadde fulgt spesielt godt med på hvor vi hadde vært tidligere på dagen, så lettelsen var stor når Joars referat dukket opp så raskt.

Vi rundet Vækerøparken langs kysten før vi fulgte «E18» frem til vestsiden av Bygdøy. Erik (tror jeg det var) ønsket å sykle rundt Bygdøy med klokken og da ble det sånn.

Gruppen stoppet på Huk for fotografering, og Jon Kåre fikk innføring og trening i å ta gruppe-selfies siden han hadde lengst rekkevidde. Han kunne også fortelle at Ærfuglen (eller E som man også sier i Trøndelag) er Norges største and og at den i tidligere dager var regnet som husdyr eller «husfugl» på grunn av dunets fantastiske beskaftenhet. Olav kunne fortelle at det kunne være like mange «Dunvær» som fiskevær langs deler av kysten.

Vi tråkket oss på fine stier i praktfulle høstfarger forbi Paradisbukta, Bygdøy Sjøbad og videre mot Sjølystveien igjen. Siris regel om portpassering ble fulgt til punkt og prikke opptil flere ganger, og foruten Erik så var alle av syklene på de sleipeste og bratteste utfor-partiene. Jon Kåre feilberegnet på et tidspunkt bredden på styret og var innom en trestamme før han taklet bakken med skuldra. Det ble fort klart at han visste hvor og hvem han var så turen fortsatte i samme lystige humør.

Vel tilbake på Lysaker valgte Jon Kåre og Olav å ta «straka vägen» hjem, mens de fire siste fortsatt ikke var mette på grus og sti. Etter litt feilnavigering i et industriområde på Fornebu ble kyststien fulgt tilbake til Veritas. Her tok Erik oss med på oversiden av Veritas hvor vi fulgte en artig sti frem til ca Henie Onstad Senter (tror jeg).

Kjetil passet på å ta seg et lite gjørmebad med sykkelen omkring Solvik før vi, via Sandvika, Engervannet og andre stier/veier jeg ikke kan, havnet opp på Bjørnegård igjen.

Nok en veldig fin tur med en fantastisk fin sykkelgruppe. Jeg noterte ca 53 km.

Mvh Rune

TourTråkk nr. 27 – Gruppe 1 (sti) - 2/11 – 2019

Barfrost, flytsti, stokk, stein og litt gjørme! Men artig var det lell!

Stigruppa på etappe 27 telte til slutt 6 personer. Ei stund trodde vi det skulle bli et par til, men da vi nærmet oss villmarka etter felles start fra Jardarhuset og grusgruppa og stigruppa skulle skille lag, ble det for tøft for et par tvilere, de valgte grusen framfor stokk og stein! Så stigruppa bestod av Lise, Erik, Conny, Dan-Evert, Narve og Ola. De fleste med fulldempede sykler, Dan kun med halvdemper, men med støtabsorberende velsmurte hofter og moderat lufttrykk!

Ruta gikk via Kattås, Haugsvollen, bratt opp Stovi setervei, forbi Tjennhaugputten (eller Tjernsøyet som den også heter), med for anledningen ei tynn ishinne, og ut til Ramsåsutsikten for fotografering og oversikt over bygda. Videre vestover og ned til Stovivollen og på Grønlandsveien til Grønland. Herfra ned den «nyoppdagede» stien ned til Tranby og til avtalt kaffestopp foran peisen på Furuholmen.

Vi håpet på barfrost og tørre forhold, men det viste seg at dette ønsket kun delvis ble innfridd. Ved første pustepause ved Vestmarksetra ble det advart om krevende stigninger opp mot Ramsåsen og alle fikk grundig erfare at dette stemte på en prikk. Men vi hadde det ikke travelt og la inn opp til flere stopp på vår vei oppover for å korrigere pulsen til akseptable verdier. Flere krevende partier ble forsert på elegant vis (se bilder), litt leiing av sykkel måtte likevel til, men smilet satt løst hele veien. Oppe ved Tjennhaugputten hang Dan lenge over styret (se bilde). Vi lurte på om han hadde åndenød, eller om det var hans fascinasjon for de stedegne moser som var grunnen? Ingen kommentarer fra Dan, altså åndenød! Conny sjekket isen og konstaterte at selv Jesus ville hatt problemer med å komme over med tørre pedaler (les sandaler....)

Ved Ramsåsutsikten fastslo Narve at dette var et sted selv ikke hans kjære hadde vært, og bestemte seg for at hun sporens streks skulle inviteres på nye stier. På stiene vestover mot Stovivollen var det mange utfordringer å bryne seg på for oss alle, barrierer ble brutt, noen holdt pusten i krevende situasjoner, et og annet ubetydelig fall ble observert og til og med noen bannskapsfraser ljommet i de dype skoger. Lise uttrykte at dette var kjempeartig, mens Dan lurte på hvor han var da vi igjen var tilbake på Grønlandsveien. Ikke lett å henge med når vi har vært gjennom en labyrint av stier hit og dit!

Conny sa farvel ved Stovivollen for å komme seg raskest mulig hjem, mens resten av gruppa gledet seg til utforbakkene i «gromstien» ned fra Grønland. Denne gikk unna i en fei og så var det bare den steinete blåstien ned mot kraftlinja ved Tranby igjen. Lise fant fine linjer mellom sleipe røtter og steiner og suste av gårde, mens Narve innrømmet at han nå begynte å bli sliten både i kropp og sinn, og mente at steinene slett ikke var på hans parti lenger. Men vel inne foran Furuholmens peisvarme var allting glemt og vi var enige om at StiTouren hadde vært topp. Da fikk det så være at vi gikk glipp av selskap med grusgruppa som hadde forlatt peisvarmen rett før vi ankom.

Mvh Ola

TourTråkk nr. 27 – Gruppe 2 (grus) - 2/11 – 2019

Kaffe og vafler på Furuholmen

Lørdag 2. nov var vi 11 morgenglade syklistere klare for Tour tråkk 9 o'clock sharp utenfor Jardarhuset. Etter at Erik hadde skrudd og justert litt – delte vi oss i to grupper; 6 Stifinnerne og 5 som valgte grusen. Felles avgang – mellom villagjerder og på stier og småveier – til Tanum – over Ringi.

Vi grusfolket dvs. Olaf, Knut, Kjetil, Jon Kåre og ego tok veien opp gamle Gupu-vei og etter parkeringsplassen ved Vestmarksetera tok vi til venstre ved garasjen (til løypemaskin?) etter 100 meter og holdt oss til Lysløypa opp til nedre Gupu, forbi ny byggeaktivitet ved Gupu – over på stien/grusveien retning Semsvann, undertegnede med bedre forbremser enn bakbremser.... Tok deretter langs vannet opp til Tveter gård, fulgte veien ned til Vøyen gård, deretter forbi Sem Bruk og på asfalt opp Solliveien til Solli Gård. Fulgte grusveien over til Sandungen – og rundt denne – ned til Furuholmen.

Hadde avtale med Stifinnerne der etter kl 11.... Etter kaffe og vaffel etc. med litt vanskelig Vipps-dekning men god stemning, selv uten at Stifinnerne hadde innfunnet seg brøt vi opp ca. 1145 – og testet fartsressurser utfor Vestmarksveien hvor vi delte oss og tråkket hjem hvert til vårt. Takk for en fin runde.

Jeg logget 42 kilometer.. Bortsett fra litt kalde føtter var det en frisk og fin tur.. Sykkelen er rengjort etter turen – og leveres til service før vinterlagring.

Mvh Pål

---Takk for flott TourTråkkesesong ---